FREEDOM

แมกกาซีนเสรีภาพโดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
สำหรับนักกิจกรรมและสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
กันยายน / ตุลาคม 2553 ฉบับที่ 3

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

ความยากจนเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน!!!

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล คือกลุ่มคนที่เคลื่อนไหวรณรงค์เพื่อการปกป้องสิทธิมนุษยชนทั่วโลก ปัจจุบันมีสาขาอยู่มากกว่า 150 ประเทศ และมีสมาชิกกว่า 2.8 ล้านคนทั่วโลก แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นองค์กรที่ปกครองตนเองแบบประชาธิปไตย โดยมีวัตถุประสงค์เพียงประการเดียวคือ การได้รับความมั่นใจว่าสิทธิมนุษยชนจะได้รับการเคารพและคุ้มครอง แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล มุ่งทำงานเพื่อพัฒนากระบวนการสิทธิมนุษยชน โดยทำงานผ่านการรณรงค์และสร้างกิจกรรมแสดงเอกภาพในระดับสากล แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นองค์กรอิสระไม่ฝักใฝ่อุดมการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ ศาสนา หรือลัทธิใด

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย เริ่มดำเนินงานในประเทศไทยมาตั้งแต่ปี 2538 และได้จดทะเบียนองค์กรเป็น “สมาคมเพื่อองค์การนิรโทษกรรมสากล” เมื่อปี 2546 ดำเนินกิจกรรมส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ และการปกป้องสิทธิมนุษยชน ประสานความร่วมมือกับองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนองค์กรอิสระ

ภารกิจหลัก
ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

1.เสริภาพในการแสดงออก (สิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและการมีส่วนร่วม)
2. ปกป้อง คุ้มครอง สร้างความเข้าใจเรื่องสถานการณ์สิทธิมนุษยชนในพม่า โดยเฉพาะการปลดปล่อยนักโทษทางการเมือง
3.รณรงค์เพื่อสร้างความเข้าใจและยุติโทษประหารชีวิตในประเทศไทย
4.ให้ความรู้เรื่องสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม
5.เปิดตัวรายงานสถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลก

“แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล อยากให้ทุกคนในโลกสามารถใช้สิทธิมนุษยชนตามที่ได้รับรองไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและมาตรฐานสิทธิต่างๆ ระหว่างประเทศได้”

“แมกกาซีนเสรีภาพของคุณ” กรุณาแจ้งให้เราทราบ หากคุณชอบ “FREEDOM”

>> คุณแบ่งปันข้อมูลให้คนอื่น?
>> คุณต้องการเห็นประเด็นอะไรใน FREEDOM ฉบับต่อไป?
>> คุณมีภาพหรือบทความที่ต้องการแบ่งปันให้สมาชิกคนอื่นๆ?
>> และสุดท้าย, อย่าลืมเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราที่ **www.amnesty.or.th** และแฟนเพจ Amnesty International Thailand ที่เฟสบุ๊ค **www.facebook.com**

ส่งทุกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของคุณไปที่ : FREEDOM

ผู้ประสานงานฝ่ายพัฒนาสมาชิกและเครือข่าย
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1, ถนนลาดพร้าว,
แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

หรือส่งอีเมล์ที่
membership@amnesty.or.th

FREEDOM

บรรณาธิการอำนวยการ :
ปริญญา บุญฤทธิ์ฤทัยกุล

บรรณาธิการ :
สินีนาฏ เมืองหนู

กองบรรณาธิการ :
สุธารี วรรณศิริ, ตฤณ ขุมทรัพย์, ฮาร์ชปรีต กอร์ อนัน, จุฑามาศ ศรีเจริญ

ผู้แปล :
ศิรดา เขมานิฏฐาโท, พนิญยา มาศรังสรรค์ , คิม แฮมเปอร์, สิรินยา ศาสตรานนท์

ศิลปกรรม:
ไชยา โคตรศักดี

FREEDOM the magazine from Amnesty International Thailand for Activists and Amnesty International Thailand Members, 90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd., Jomphol, Chatuchak, Bangkok, 10900
Telephone: +66 2 513 8745, 513 8754
Facsimile: +66 2 939 2534
Email: info@amnesty.or.th
Website: www.amnesty.or.th

CONTENTS

HUMAN RIGHTS TALK

> ภาคปฏิบัติของวาทกรรมการพัฒนาในงานพัฒนาชนบทไทย
> ความรู้เพื่อสู้ความยากจน
> คนจนแห่งประคตินคร
> ความจน คือ เคราะห์กรรมหรือการกระทำของมนุษย์ ?

INSIDE THIS FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand

WIRE Says

ความยากจนที่ไม่ได้เลือก

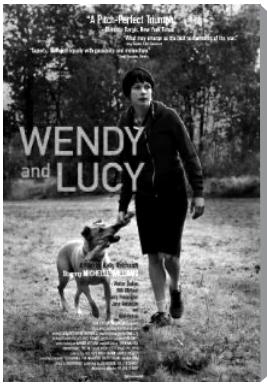

FUNTAINMENT

> ศัพท์สิทธิ
> ฟิล์มปาร์ตี้
> เกมส์

SHOP SHARE CHANGE

แนะนำเครือข่ายใส่ใจ ช็อปแชร์เชนจ์

MEMBERSHIP CORNER

SNAP SHOTS

ความยากจนกับสิทธิมนุษยชน

สมชาย หอมลออ
ประธานกรรมการ แอมเนสตี้ อินเตอร์แนชั่นแนล ประเทศไทย

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งถือว่าเป็นมหาสงครามที่ต่อเนื่องมาจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง มนุษยชาตินับร้อยล้านคนต้องถูกทำร้ายเข่นฆ่า ถูกทรมาน เสียชีวิตนับร้อยล้าน ที่ไม่บาดเจ็บล้มตายก็ต้องทนทุกข์ทรมานจากความอดอยากและขาดแคลนในทุกๆด้าน โศกนาฏกรรมของมนุษยชาติในยุคนั้น นำไปสู่ประชามติของนานาชาติว่า “มนุษย์ทุกคนเกิดมาเสรี มีศักดิ์ศรีเสมอกัน ต่างล้วนได้รับการประสิทธิ์ประสาทมโนธรรมและควรปฏิบัติต่อกันฉันท์พี่น้อง” ซึ่งเป็นสาระสำคัญของคำประกาศ หรือปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ

คำประกาศดังกล่าวตอกย้ำถึงสิทธิมนุษยชนในฐานะที่เป็นองค์รวม รอบด้าน และแบ่งแยกมิได้ แต่หลังจากที่สงครามได้ยุติลง ได้เกิดสงครามแบบใหม่ที่เรียกว่า “สงครามเย็น” ระหว่างประเทศตะวันตกกับค่ายสังคมนิยม สิทธิมนุษยชนได้ถูกบิดเบือนไปในทางการเมือง โดยโลกตะวันตกเชิดชูว่า สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองถือว่าเป็นสิทธิที่สำคัญที่สุด และเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นที่จะนำไปสู่ความสมบูรณ์พูนสุขของประชาชน ในขณะที่โลกสังคมนิยมเน้นการประกันความจำเป็นในการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานของประชาชน ซึ่งอาจจำเป็นต้องจำกัดสิทธิเสรีภาพทางการเมืองและสิทธิพลเมืองในหลายๆด้าน

สงครามเย็นที่ดำเนินมากึ่งศตวรรษ ได้สิ้นสุดลงด้วยการล่มสลายของลัทธิอาณานิคม การล่มสลายของค่ายสังคมนิยม การปรับตัวอย่างใหญ่หลวงของโลกตะวันตก ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าการเชิดชู หรือกล่าวอ้างสิทธิด้านใดด้านหนึ่งว่าวิเศษกว่าอีกด้านหนึ่งนั้นเป็นการกล่าวอ้างเพื่อลวงโลก ความจริงของมนุษย์ก็คือ ความยากจนหรือปากท้องกับเสรีภาพ ไม่อาจจะแยกจากกันได้ ชาวนาที่ยากจนหรือชาวบ้านที่ถูกไล่รื้อจนไม่มีที่จะซุกหัวนอน จะไม่ได้รับความสนใจจากรัฐ หากพวกเขาปราศจากเสรีภาพในการคิด การป่าวร้องปัญหาของเขา การชุมนุมประท้วงรัฐและสังคม กระทั่งการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งอย่างมีเหตุผลและเสรี ในขณะเดียวกัน เสรีภาพเหล่านั้นล้วนแต่จะเป็นสิ่งไร้สาระ หากจิตวิญญาณเสรีที่พวกเขามีมาแต่กำเนิดกลายเป็นสินค้าที่พวกเขาซื้อขายได้ เนื่องจากปัญหาความยากจนค่นแค้นของพวกเขา

ดังนั้น การเข้าใจสิทธิมนุษยชน จึงต้องเริ่มจากความเป็นจริงที่ตั้งอยู่บนกาลและเทศะ ไม่อาจเป็นสิ่งที่โต้แย้งหรือถกเถียงกันลอยๆ อยู่บนอากาศ ซึ่งเป็นเพียงวาทะกรรม หรือความรื่นรมย์ของคนอยู่บนหอคอยงาช้างเท่านั้น

สำหรับนักปฏิบัติ ด้านสิทธิมนุษยชน หรือประชาชนที่ต่อสู้เพื่อสิทธิของตนหรือของคนอื่น ขอแต่เพียงให้ลงมือทำ ไม่จากมุมหรือด้านใดของสิทธิมนุษยชน บางคนเริ่มจากการต่อสู้เรื่องที่ทำกินที่อยู่อาศัย เรียกร้องการขจัดความยกจน บางคนเริ่มจากเรียกร้องเสรีภาพ การต่อสู้จากมุมที่ต่างกัน ล้วนแต่ส่งเสริมและเกื้อหนุนกัน และจะไปบรรจบกันที่จุดใดจุดหนึ่งเสมอ

สารจากผู้อำนวยการ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

ปริญญา บุญฤทธิ์ฤทัยกุล
ผู้อำนวยการแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

ชายแก่คนหนึ่งเดินทางจากต่างจังหวัดเพื่อมาขายแรงงานในกรุงเทพฯ พร้อมกับลูกๆ และหลานชายตัวเล็กวัยเพียง 2 ขวบ พวกเขาอาศัยเพิงสังกะสีเล็กๆในบริเวณหมู่บ้านจัดสรรที่กำลังก่อสร้างเป็นที่พักอาศัย ในทุกๆวันเขาและลูกๆต้องตื่นตั้งแต่ตีห้าเพื่อเตรียมตัวไปทำงานเป็นกรรมกรแบกหาม ซึ่งเป็นเพียงสิ่งเดียวที่คนที่จบเพียงชั้นประถม 4 อย่างพวกเขาสามารถทำได้ ส่วนภรรยาของเขามีหน้าที่ดูแลหลานชายอยู่ในเพิงสังกะสีอันแสนจะอบอ้าวนั้น ค่าแรงเพียงน้อยนิดที่เขาได้รับ แทบจะไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตภายใต้ภาวะวิกฤติเศรษฐกิจในปัจจุบัน หลานชายของเขาต้องดื่มนมผสมน้ำเพื่อความประหยัด ทำให้ร่างกายขาดสารอาหารส่งผลให้การเจริญเติบโตของร่างกายมีพัฒนาการที่ไม่ดีเท่ากับเด็กทั่วๆไป เขาเป็นคนยากจนและด้อยโอกาสที่พบเห็นได้ทั่วไปในสังคมไทย

ในอดีตเขาเคยเป็นถึงผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งในภาคอีสาน ได้รับการยอมรับอย่างสูงจากลูกบ้าน แต่การเข้ามาของโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ของรัฐ ทำให้เขาและลูกบ้านหลายร้อยครอบครัวต้องอพยพออกจากพื้นที่เพื่อหลีกทางให้กับการก่อสร้างเขื่อนเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าที่คนในหมู่บ้านของเขาไม่มีโอกาสได้ใช้ประโยชน์

ที่ดินจำนวนเล็กน้อยซึ่งไม่สามารถเพาะปลูกพืชผลใดๆได้ที่ภาครัฐหยิบยื่นให้เป็นค่าชดเชย ไม่สามารถทำให้พวกเขาสามารถประกอบอาชีพใดๆได้จริงตามการกล่าวอ้าง หนทางสุดท้ายที่เขาและชาวบ้านอีกจำนวนมากจำยอมต้องเลือกก็คือการอพยพมาตายเอาดาบหน้าด้วยการเข้ามาขายแรงงาน บางคนเป็นกรรมกร บางคนก็ขับแท็กซี่ บางคนก็เก็บขยะขายเพื่อยังชีพ ในขณะที่อีกหลายคนกลายเป็นคนเร่ร่อน ไร้บ้าน อาศัยป้ายรถเมล์เป็นที่หลับนอน

แน่นอนว่าการที่ชายแก่คนนั้นกลายเป็นคนยากจนมิได้เกิดจากความขี้เกียจ หรือเกิดจากเวรกรรมในอดีตแต่อย่างใด แต่ความยากจนนั้นถูกทำให้เกิดขึ้นจากความไม่เป็นธรรมในสังคม และชายแก่คนนั้นก็เป็นหนึ่งในผู้ได้รับผลกระทบที่มีจำนวนนับล้านในสังคมไทยอันศิวิไลซ์แห่งนี้ พวกเขาถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นคนยากจน เป็นผู้สร้างปัญหาให้สังคม เป็นภาระให้รัฐบาลต้องลงมาแก้ไข ซึ่งเป็นทัศนคติที่คับแคบและเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง

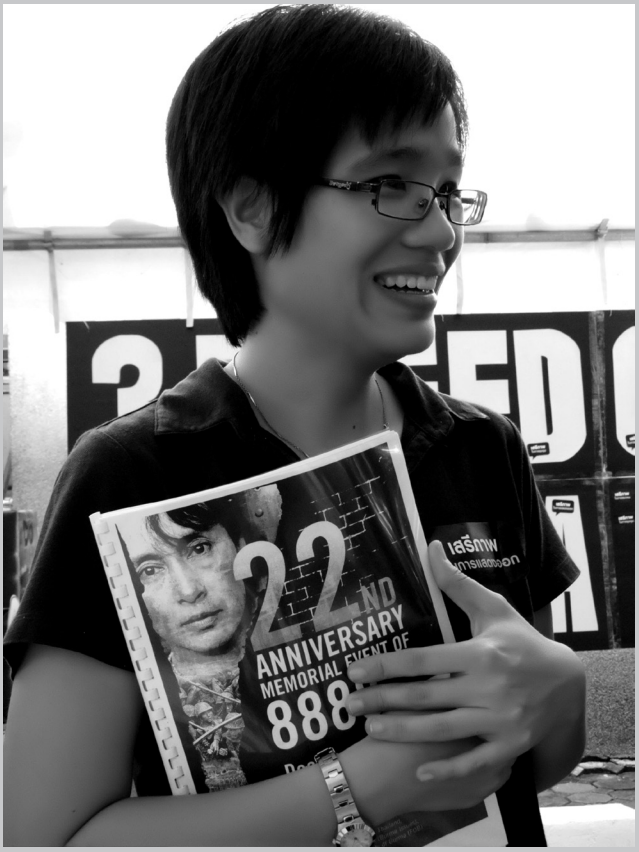

การแก้ปัญหาความยากจนมิใช่เพียงการขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นจะต้องคืนสิทธิอันชอบธรรมที่พวกเขาพึงจะได้รับ แน่นอนว่าคงไม่มีใครปฏิเสธการพัฒนา แต่การพัฒนาที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนจำนวนมากนั้นจะต้องมีมาตรการในการให้ความช่วยเหลือและเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบอย่างยุติธรรมมากกว่าที่เป็นอยู่ ต้องทำให้พวกเขาสามารถมีชีวิตอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี มีอาชีพที่มั่นคง มีที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม เด็กๆต้องได้รับการศึกษาและอาหารที่จำเป็นต่อการเติบโตอย่างมีคุณภาพ และต้องเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของพวกเขาอย่างจริงใจ ทั้งนี้เพราะปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นนั้นล้วนเกิดจากการขาดความเคารพซึ่งกันและกัน เมื่อขาดความเคารพซึ่งกันและกันแล้วได้นำมาซึ่งการเอารัดเอาเปรียบต่อผู้ที่อ่อนแอและด้อยโอกาสกว่า โดยเฉพาะต่อประชาชนในชนบทที่ขาดโอกาสในการเข้าถึงการบริการจากภาครัฐ ซึ่งพวกเขาถูกทำให้ตัวเองเป็นเสมือนผู้ต่ำต้อยที่ต้องมีหน้าที่เพียงฟังคำสั่งจากเจ้าหน้าที่บ้านเมืองและปฏิบัติตามอย่างไม่มีข้อโต้แย้งตลอดมา

ภาคปฏิบัติของวาทกรรมการพัฒนาในงานพัฒนาชนบทไทย

เรื่อง สามชาย ศรีสันต์

(บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งและปรับปรุงจาก บทที่ 6 ของวิทยานิพนธ์เรื่อง ความจนในยุคทุนนิยมโลกาภิวัตน์ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจากโครงการปริญญาเอก กาญจนาภิเษก สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. ของ สามชาย ศรีสันต์ จบการศึกษาปริญญาโททางสังคมวิทยา ปัจจุบันเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สหวิทยาการ สนใจงานวิชาการด้าน ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม และการเมืองกับการพัฒนา)

ขณะที่ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติระบุว่า ตัวเลขคนยากจนของไทยในปี 2550 มีอยู่เพียงร้อยละ 8.5 ของประชากรทั้งประเทศ (สำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม, 2552, ออนไลน์) แต่สิ่งที่เราไม่เคยกล่าวถึง ไม่ใคร่ได้รับความใส่ใจกำหนดเป็นนโยบายของรัฐบาล คือตัวเลขช่องว่างของความไม่เท่าเทียมกันที่ปัจจุบันการสำรวจ 6 เดือนแรกของปี 2552 คนรวยกับคนจนมีความแตกต่างของรายถึงได้ 9 เท่า (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2552, ออนไลน์) และหนี้สินของครัวเรือนเกษตรกรเพิ่มขึ้นถึงเท่าตัวจาก 34,859 บาท ในปี 2536 เป็น 68,767 บาท ในปี 2546 โดยจำนวนเกษตรกรของไทยจากการสำรวจสำมะโนการเกษตรในปี 2546 พบว่าลดลงเหลือเพียง 5.79 ล้านคน คิดเป็นเพียงร้อยละ 9 ของประชากรทั้งประเทศ ในจำนวนครัวเรือนที่เป็นเกษตรกรนี้มีถึงร้อยละ 51 ที่สมาชิกต้องออกไปรับจ้างทำงานภาคเกษตร (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2546 : 3-4) ซึ่งยังไม่นับรวมถึงอัตราการเคลื่อนย้ายแรงงานเข้ามาทำงานรับจ้างในเมือง

ในปี 2552 ครัวเรือนไทยเกินกว่าครึ่งหนึ่งคือ ร้อยละ 62 มีหนี้สิน เฉลี่ย 133,293 บาทต่อครัวเรือน ขณะที่กลุ่มที่มีรายได้สูงสุดคือ ผู้ประกอบวิชาชีพ นักวิชาการ และนักบริหาร มีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 48,838 บาท กลุ่มคนที่มีรายได้ต่ำที่สุดได้แก่กลุ่มเกษตรกรมีรายได้เฉลี่ย 9,073 บาทต่อเดือน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2552, ออนไลน์) วันนี้เราจึงไม่อาจกล่าวได้อีกต่อไปว่าประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม เพราะตัวเลขข้างต้นได้แสดงให้เห็นถึงความล้มละลายของสังคมเกษตรกรรม

จำนวนคนยากจนที่ลดลงตามที่รัฐบาลประกาศ จึงไม่ได้มีความหมายแสดงถึงการบรรเทาเบาบางลงของปัญหา หรือความทุกข์ยากของคนไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยในชนบท เพราะในที่สุดแล้ว คนไทยไม่เพียงแต่จะยังเข้าใจว่า คนไทยส่วนใหญ่ยากจน แต่ยังยอมรับอย่างเต็มใจด้วยว่าตนเองเป็นคนยากจน ดังจะเห็นได้จากการลงทะเบียนคนยากจนที่รัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ประกาศจะทำให้ความยากจนหมดไปจากสังคมไทย โดยเปิดให้มีการลงทะเบียนคนยากจนเพื่อรัฐบาลจะได้ให้ความช่วยเหลือ มีคนยากจนมาลงทะเบียน 8 ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจน คือมีรายได้ต่อเดือนไม่ถึง 1,000 บาท 2.9 ล้านคน ส่วนที่เหลือ 5.1 ล้านคนนั้นเป็นผู้ที่ไม่ยากจนตามเกณฑ์ที่วัดจาก “เส้นความยากจน” (poverty line) (ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549, น. 1-8) แต่ยินยอมที่จะลงทะเบียนให้ตนเองเป็นคนยากจน การยอมรับว่าตนเองยากจนนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยหลายเรื่องที่ประชาชนในหมู่บ้าน ชุมชน ต่างก็ยอมรับว่าตนเองเป็นคนยากจนและคนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านเป็นคนยากจน

“การพัฒนา” ถูกทำให้เป็นสิ่งจำเป็น เพราะเป็นหนทางขจัดความยากจน โดยที่การวัดความยากจนไม่ได้สะท้อนถึงปัญหาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้น นโยบายแก้ปัญหาความยากจนของรัฐบาลชุดต่าง ๆ ที่ผ่านมา มักอ้างความทุกข์ยากลำบากของคนยากจน โดยเฉพาะเกษตรกร ชาวนาในภาคชนบท นับตั้งแต่โครงการ

แก้ปัญหาความยากจนในยุคเงินผันของรัฐบาล ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช นโยบายสร้างงานในชนบทของรัฐบาล พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ จนถึงประชานิยม แบบรัฐบาลทักษิณ ชินวัตร มาสู่นโยบายเศรษฐกิจพอเพียงของรัฐบาล อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ทั้งหมดที่กล่าวมาก็ล้วนมีลักษณะที่สังคมไทยให้ความหมายว่าเป็นประชานิยม แต่ความหมายนี้ผูกขาดอยู่เฉพาะรัฐบาลทักษิณ) นโยบายเหล่านี้สวนทางกับตัวเลขความยากจนของสภาพัฒน์ฯ ที่ประกาศจำนวนคนยากจนลดลงอย่างต่อเนื่อง สวนทางกับนโยบายแก้ปัญหาความยากจนที่เข้มข้นขึ้นต่อเนื่องเช่นเดียวกัน สะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาและนโยบายขจัดความยากจนยังคงเป็นค่านิยมหลัก อันเป็นที่ต้องการ-จำเป็นสำหรับสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมชนบท

การที่รัฐไทยพึ่งพิงอยู่กับเศรษฐกิจการเมืองโลกอย่างใกล้ชิด ส่งผลให้การดำเนินการ “พัฒนา” ตกอยู่ภายใต้เงื่อนไขสำคัญที่กระทบจากปัจจัยภายนอกประเทศ เพราะรัฐบาลจะดำรงอยู่ได้อย่างมีเสถียรภาพก็ด้วยปัจจัยการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การได้รับการยอมรับจากต่างชาติ และการเข้ากำกับควบคุมให้เกิดความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ ซึ่งพื้นที่ที่ยากจนล้าหลังในชนบทเป็นพื้นที่ที่ล่อแหลมต่อการขัดขืน ไม่เชื่อฟังรัฐ ดังนั้นรัฐจึงต้องเข้าควบคุมอย่างเข้มงวดภายใต้สิ่งที่เรียกว่า “การพัฒนา” ด้วยการ

1) สร้างความหมายของพื้นที่ชนบทให้มีฐานะเป็นพื้นที่รอบนอก (peripherals) ที่ด้อยการพัฒนาและยากจน[1] เพื่อจะสามารถเข้าไปจัดการกับปัจจัยการผลิตในชนบทให้ทำการผลิตตอบสนองต่อระบบเศรษฐกิจที่มีภาคธุรกิจเอกชนเป็นผู้ลงทุน โดยหยิบฉวยยึดเอาทรัพยากรด้วยกฎหมาย กฎระเบียบ ด้วยข้ออ้างเรื่องการพัฒนาในสองลักษณะคือ (1) อ้างว่าโครงการที่เข้ามาในพื้นที่เหล่านี้จะช่วยแก้ปัญหาความยากจน ทำให้ประชาชนมีรายได้สูงขึ้นจากการจ้างงาน และค่าแรงที่เพิ่มขึ้น โดยรูปแบบของโครงการมักเอื้อประโยชน์ให้กับภาคเอกชนได้เข้ามาลงทุนสร้างมูลค่าจากทรัพยากรของเกษตรกร ดังเช่น การกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ (2) อ้างว่าพื้นที่ชนบท เป็นพื้นที่ยากจน ล้าหลัง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวขาดประสิทธิภาพการผลิต ไม่ใช่แรงงานที่มีคุณภาพ จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาและเดินเข้าสู่วิถีการผลิตแบบทุนนิยมในฐานะแรงงานที่มีคุณภาพ (ราคาถูก) ในภาคอุตสาหกรรม และการบริการ และเดินตามเส้นทางที่วาทกรรมการพัฒนาชี้บอก เพื่อฝึกวินัยให้พร้อมสำหรับการผลิตตอบสนองต่อสังคมเมือง

2) การเข้าควบคุมวิถีชีวิตโดยทำให้เข้าสังกัด การกำหนดประเภท นิยามของพื้นที่ หมู่บ้านก้าวหน้า หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง หมู่บ้านยากจนล้าหลัง หรือการแต่งตั้งตัวแทนขึ้นในพื้นที่เพื่อให้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐในรูปของอาสาสมัครดังเช่น อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านของกระทรวงสาธารณสุข, อาสาสมัครเกษตรด้านการทำบัญชีของกรมตรวจบัญชีสหกรณ์, ปราชญ์เกษตรของสำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร, ครูภูมิปัญญาไทยของกระทรวงศึกษาธิการ รวมถึงกรรมการหมู่บ้าน กรรมการโครงการต่าง ๆ และตำแหน่งทางการปกครอง (ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน) ล้วนทำให้ประชาชนยึดโยงเข้าเป็นส่วนหนึ่งของรัฐ และยอมรับเอาแนวทางการพัฒนามาปฏิบัติ โดยรัฐและหน่วยงานภายนอกให้ผลประโยชน์ตอบแทนตัวแทนเหล่านี้สูงกว่าประชาชนทั่วไป เพื่อให้เป็นผู้นำการพัฒนาเหล่านี้ทำหน้าที่ถ่ายทอดคำสั่งจากรัฐ ทำให้การควบคุมให้อยู่ในระเบียบวินัยทำได้ง่ายขึ้น

ดังนั้นแล้วภาคปฏิบัติของการพัฒนาชนบทจึงหมายถึง การเข้ากำกับ ควบคุม จัดวางโครงสร้างอำนาจ เพื่อกำหนดวิถีชีวิตของคนให้เข้าสู่ระบบการแบ่งงานกันทำในเศรษฐกิจแบบทุนนิยม และทำการโอนถ่ายทรัพยากรในชนบทมาใช้ประโยชน์เพื่อสนองตอบต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ ไม่ได้มีความหมายถึงการทำให้ดีขึ้น เจริญขึ้นตามที่เข้าใจกันแต่อย่างใด

ทั้งสองประการเป็นการใช้อำนาจเข้าจัดการกับพื้นที่ และควบคุมกำกับต่อร่างกายในระยะยาวที่สามารถส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่น ขณะเดียวกันก็สร้างสถาปัตยกรรมของอำนาจแผ่ขยายครอบคลุมไปในทุกที่ ที่ห่างไกลความเจริญ เป็นอำนาจที่มากับสิ่งที่เรียกว่า “การพัฒนา”

* ผู้เขียนเห็นว่า ความยากจนเป็นเรื่องของการกำหนด นิยาม ที่เข้าจัดกระทำกับพื้นที่ ด้วยเหตุผลที่ว่าดินแดนที่ยังคงมีทรัพยากรแรงงาน มีทุน (ทางสังคมและวัฒนธรรม) ให้ดูดซับ ย่อมไม่อาจจัดให้เป็นพื้นที่ยากจนล้าหลังได้ เพราะหากเป็นพื้นที่ยากจน ล้าหลังแล้ว ย่อมไม่มีสิ่งที่มีมูลค่าให้เข้ามาแสวงหา กอบโกย ได้อีก ดังนั้นความยากจนจึงเป็นเรื่องของการผลิต สร้าง และนิยาม เพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากการรับรู้ว่าตนเองยากจน โดยดูดซับผลประโยชน์กลับคืนไปจากความปรารถนาดี และการให้ความช่วยเหลือ ภายใต้สิ่งที่เรียกว่า “การพัฒนา”

ความรู้เพื่อสู้ความยากจน

โดย โรหิต ล็อกราย
สมาชิก แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นเนล ประเทศไทย

แม้ว่าบางคนอาจมองข้ามความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาความยากจนกับคุณภาพของการศึกษา แต่หากได้ลองดูประเทศกำลังพัฒนาหลายๆแห่งแล้ว จะเห็นได้ว่าการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญของความสำเร็จทางเศรษฐกิจ พื้นที่ที่มีปัญหาด้านความยากจนมักจะเป็นเขตเดียวกันกับบริเวณที่ขาดความรู้และทักษะการทำงาน การแก้ปัญหาความยากจนนั้น จึงต้องเริ่มด้วยการให้การศึกษาแก่ชุมชน ซึ่งจะส่งผลให้กลุ่มคนเหล่านั้นสามารถให้ความช่วยเหลือชุมชนของพวกเขาเองได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

หนึ่งในต้นเหตุของปัญหาความยากจนคือปัญหาการว่างงาน เนื่องจากทักษะทางเทคนิคเป็นสาขาที่อยู่ในความต้องการสูง การส่งเสริมการศึกษาทางด้านนี้ จึงมีแนวโน้มที่สามารถจะนำรายได้ประจำมาให้กับแก่ผู้ยากไร้และผู้ว่างงานได้ การฝึกฝนสามารถที่จะช่วยเปลี่ยนผู้ยากจนด้อยโอกาสไปสู่แรงงานที่มีทักษะได้ จากนั้นพวกเขาจะมีโอกาสที่จะหางานได้ตามอุตสาหกรรมหลายๆชนิด ตัวอย่างเช่น การฝึกงานเชื่อมแก๊สใช้เวลาสี่เดือน แต่หลังจากนั้นแล้ว ผู้ที่ผ่านการฝึกสามารถที่จะเข้าทำงานในโรงงานผลิตได้ หลังจากที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสายงานนั้นแล้ว เขาจะมีโอกาสที่จะได้รับการฝึกทักษะขั้นสูงต่อๆไป ซึ่งก็จะนำมาซึ่งรายได้ที่มากขึ้นและมีความมั่นคงในอนาคต

ความรู้โดยทั่วไปก็มีส่วนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความยากจนด้วย ความรู้ด้านการใช้เงินช่วยลดความเสี่ยงที่จะทำให้คนต้องเสียทรัพย์โดยไม่จำเป็น หลักการแห่งความพอเพียงตามแนวพระราชดำริ ได้เปลี่ยนแนวความคิดของประชาชนจำนวนมาก ทั้งสอนให้ใช้เงินอย่างสมเหตุสมผล และเตือนให้ระมัดระวังเรื่องการลงทุน นอกจากนั้นแล้ว ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการให้ความช่วยเหลือต่างๆของรัฐบาล ยังจะนำมาซึ่งประโยชน์แก่ประชาชนได้ ตัวอย่างเช่น โครงการกู้ยืมเงินจากรัฐ เพื่อใช้ในการพัฒนาการค้าและความมั่นคงของเกษตรกร เป็นต้น เพราะฉะนั้นแล้ว การให้ความรู้โดยทั่วไปก็เป็นปัจจัยสำคัญในการแก้ปัญหาความยากจนในสังคม

ความเจริญของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ อาจเป็นทางออกหนึ่งของครอบครัวที่ยากจน เปรียบเทียบระหว่างค่าตอบแทนรายปีขั้นต่ำของประเทศเมียนมาร์ (402ดอลล่าสหรัฐ) กับประเทศออสเตรเลีย (20,014 ดอลล่าสหรัฐ) หากแรงงานเมียนมาร์สามารถเดินทางไปทำงานที่ประเทศออสเตรเลียได้ ค่าตอบแทนก็จะสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด อุปสรรคที่สำคัญอย่างหนึ่งคือภาษา หากว่าแรงงานชาวเมียนมาร์ได้รับการฝึกให้ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว พวกเขาก็จะมีโอกาสที่จะไปทำงานในต่างประเทศได้ การกระทำเช่นนั้น ไม่เพียงแต่จะเป็นการช่วยครอบครัวของพวกเขาเท่านั้น ยังจะเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจและการลงทุนระหว่างประเทศอีกด้วย

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาข้างต้น การศึกษาจึงเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาความยากจนในสังคม ชาวบ้านในต่างจังหวัดควรจะได้รับโอกาสที่จะเข้าร่วมการฝึกอบรบทางเทคนิคด้วยค่าใช้จ่ายที่ไม่มากนัก และควรจะมีโอกาสที่จะเข้าทำงานกับบริษัทต่างๆได้ รัฐบาลและหน่วยงานเอกชนควรจะช่วยกันกระจายความรู้ความเข้าใจผ่านทางสื่อต่างๆ สุดท้ายแล้วรัฐบาลควรให้ความสำคัญในการฝึกประชาชนให้มีทักษะการงานมากขึ้น เพื่อที่คนเหล่านั้นจะได้มีโอกาสหางานในระดับนานาชาติต่อไป ทั้งหมดนี้คือทางเลือกของการกำจัดปัญหาความยากจนให้หมดไป

อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถที่จะรอแต่ความช่วยเหลือจากรัฐบาลเท่านั้น ประชาชนเองก็ต้องเข้าใจด้วยว่าพวกเขาก็สามารถที่จะมีส่วนในการแก้ปัญหาได้ จากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนข้อที่ 26 (ส่วนแรก) กล่าวว่า “ทุกคนมีสิทธิในการศึกษา” สิทธิมนุษยชนนี้ควรต้องได้รับความเคารพและปกป้อง การเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพตามสิทธิที่พึงได้จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นอยู่และมีวิถีชีวิตที่ดีขึ้น

องค์กรระดับนานาชาติอย่างแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นเนล นั้นทำงานเพื่อปกป้องและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของคนทั่วโลก การที่จะเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพนั้น เราควรรู้หน้าที่และความรับผิดชอบที่มีต่อผู้ถูกละเมิดสิทธิ เราทุกๆ คนสามารถที่จะร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการปกป้องสิทธิมนุษยชน เพียงสมัครเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล และเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เพื่อร่วมสร้างอนาคตแห่งความเท่าเทียม

คนจน แห่งประคตินคร

เรื่อง: ภัทรภร ภู่ทอง
สมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
รูปประกอบ: www.mayaknight07.exteen.com

ฉันไม่แน่ใจว่า ถูกต้องไหม หากจะเปรียบเทียบความยากจน และการถูกกีดกันที่ฉันพบขณะอยู่ในพื้นที่วิจัยในเนปาลเหมือนหัวหอม ผักที่มีกาบหุ้มเป็นชั้นๆ ฉันคิดถึงหัวหอม เพราะที่หมู่บ้านแห่งนี้ แม้ว่าความจนจะมีหลายแง่มุม แต่เมื่อเราลอกเปลือกออกทีละชั้น ทีละชั้น เราก็จะพบแก่นแท้ของความขัดแค้น

ประคตินคร (Prakatinagar) เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในอำเภอนวลปราสี (Nawalparsi) ของจังหวัดลุมพินี (Lumbini) ในเขตตะวันตก (Western Torai) ของเนปาล นวลปราสีมีพรมแดนทางทิศตะวันตกติดกับรัฐอุตตระประเทศของอินเดีย โดยอยู่ห่างจากกาฐมาณฑุประมาณหกชั่วโมงทางรถยนต์ หมู่บ้านนี้ไม่ไกลกับเมืองนารายัณฆาต (Narayangat) ซึ่งเป็นเมืองศูนย์กลางการเดินรถในพื้นที่ตอไร ที่นี่ไม่ใช่เมืองท่องเที่ยว รายได้หลักของชาวบ้านมาจากการเพาะปลูกและรับจ้างในโรงงาน

ฉันคิดว่า ดินของที่นี่คงอุดมสมบูรณ์ไม่ใช่น้อย เพราะพืชผักในช่วงฤดูกาลที่ฉันอยู่นั้นล้วนแล้วแต่เติบโตอย่างร่าเริง ทั้งกะหล่ำปลี หัวเบ้อเริ่ม หัวผักกาดอ้วนๆ ที่โผล่พ้นดินดำขึ้นมา ดอกมัสตาร์ดเป็นสีเหลืองงามไปทั่วทุ่ง คนที่เคยไปเนปาลแถบตอไรช่วงกลางฤดูหนาวคงรู้ดีว่า ทุ่งมัสตาร์ดเหลืองลออตัดกับบ้านอิฐสีแดงนั้นงดงามเพียงใด อีกทั้งผักกาดเขียวเถาถั่วที่เลื้อยคลุมคอกแพะ รวงข้าวหอมกรุ่นแดดควายยืนยิ้มเคี้ยวเอื้องอยู่ในคอก รอเวลารีดนมเช้าและเย็น มะเขือเทศทั้งลูกเล็กลูกใหญ่ และมันฝรั่งสดๆ จากไร่

ยามแรกเห็น ฉันคิดว่าประคตินครเป็นเหมือนหมู่บ้านในฝัน ชาวบ้านทำการเกษตร ปลูกข้าว ปลูกผัก เลี้ยงสัตว์ ทุกบ้านมีอาหารพอเพียง ที่ตลาดนัดมีคนมาจับจ่ายซื้อขายไม่ได้ขาด ในยามค่ำคืน ทุกบ้านสว่างไสวด้วยแสงไฟ และเมื่อยามเช้ามาถึง แม่บ้านไปรองน้ำจากก๊อกประปาข้างบ้านมาใช้ในครัวเรือน พอยามสาย เมื่อแดดสว่างส่องลอดสายหมอก จะเห็นเด็กๆ สะพายกระเป๋าเดินไปโรงเรียนเป็นกลุ่มๆ

หากแต่เมื่อต้องเริ่มทำแผนที่หมู่บ้าน เมื่อฉันต้องเดินไปรอบๆ หมู่บ้านจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ ตะวันตกสู่ตะวันออก ฉันก็เริ่มเห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ลึกลงไปจากถนนใหญ่ ในขณะที่ที่ดินริมถนนใหญ่ซึ่งใกล้โรงเรียน ใกล้ผืนป่าชุมชน และมีพื้นที่เหมาะแก่การทำการเกษตรนั้นเป็นที่ทางของชาวบ้านที่เรียกว่า “วรรณะสูง” อย่างพราหมณ์ หรือชนเผ่าที่ยังเป็นวรรณะสูงอย่างเนวารี หรือทะกุรี ตรงสุดชายแดนลูกรัง หรือชายขอบของหมู่บ้านนั้น เป็นที่ทางของชาวบ้านที่ถูกเรียกว่า “วรรณะต่ำ” ตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนเรียงราย

ไม่มีใครในประคตินครพูดตรงไปตรงมาถึงความเหลื่อมล้ำ แม้แต่คณะกรรมการหมู่บ้าน แต่ฉันก็ตาไวพอที่จะรับรู้ถึงคำว่า “วรรณะต่ำ” หรือ “lower cast” ในสถิติประชากรของหมู่บ้านเช่นกัน เหตุผลเรื่องชนชั้นมีพื้นฐานมาจากความเชื่อทางขนบธรรมเนียมประเพณี และอาจจะเป็นเรื่องแจ่มชัดสำหรับคนท้องถิ่น แต่หากคนนอกหมู่บ้านอย่างฉันนั้น เห็นชาวบ้าน “วรรณะต่ำ” ถูกจัดให้อยู่ตรงพื้นที่ดินลูกรัง ไม่มีทั้งไฟฟ้าและแหล่งน้ำ ไม่มีบ้านหลังไหนมีห้องส้วมถูกสุขอนามัย ชาวบ้านกลุ่มนี้ใช้ป่าละเมาะเป็นห้องน้ำ ส่วนที่เป็นผืนดินสีแดงแห้งแข็งนั้น ขนาดคนไม่เชี่ยวชาญการเกษตรอย่างฉันยังมองออกว่า ยากยิ่งนักที่ชาวบ้านจะพัฒนาที่ทางอันน้อยนิดที่สภาหมู่บ้านจัดสรรให้อาศัยนั้นเพื่อทำการเกษตร

กี่ครั้งกี่หนที่ฉันเดินมายังกลุ่มบ้านตรงนี้ ทุกครั้งจะเห็นพวกเด็กๆ ขี้มูกกรังนั่งเล่นดินอยู่หน้าบ้าน พ่อแม่นั่งกอดเข่าอยู่ในบ้านมืดๆ ไม่ไกลกันนักเป็นร้านค้าเล็กๆ ที่มีน้ำอัดลมขาย สิ่งที่น่าเศร้าคือ ขณะที่กลุ่มบ้านตรงนี้อยู่ห่างไกลจากน้ำสะอาดเหลือเกิน แต่กลับใกล้นิดเดียวกับ ”โคคา โคล่า”

พวกเขาทำอาชีพรับจ้าง แล้วแต่ว่าจะถูกจ้างให้ทำอะไร นั่นคือคำตอบที่ฉันได้ฟังจากล่าม ที่เป็นนักศึกษาวิชาชีพครู และเมื่อถามถึงความช่วยเหลือจากภาครัฐหรือองค์กรอื่นๆ ล่ามของฉันเพียงแต่ยักไหล่ เธอเองก็คงจนใจจะอธิบายให้ฉันซึ่งมีข้อสงสัยมากมายเหลือเกินถึงความเหลื่อมล้ำ ส่วนคำถามที่ว่าเด็กๆ ไปโรงเรียนไหม คงไม่ต้องถามใคร ในเมื่อช่วงเวลาที่เด็กๆ ควรอยู่ในห้องเรียนนั้น เด็กเล็กเด็กโตที่นี่ ยังคงเดินไปเดินมาอยู่ในบ้านผุพังเหล่านั้น

แน่นอนว่า พวกเขาอาจจะถูกกีดกันทางเศรษฐกิจ แต่การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม เล่า ฉันค้นพบขณะทำกิจกรรมร่วมกับเด็กๆ ในหมู่บ้านว่า ในกลุ่มเด็กๆ นั้น ไม่มีเด็กมาจากกลุ่มวรรณะต่ำเลย เมื่อถามถึงเหตุผล ฉันก็ได้รับแต่คำตอบว่า “พวกเขาไม่มา” ส่วนในค่ำคืนแห่งเทศกาลทีปาวลี หรือเทศกาลจุดประทีปน้ำมันบูชาพระนางลักษมี กลุ่มเด็กก็ไม่มีการไปร้องเพลงหรือรำอวยพรแก่ชาวบ้าน “วรรณะต่ำ” แม้ว่าพวกเขาจะพากันเดินรอบหมู่บ้านก็ตาม เด็กๆ อาจจะมีเหตุผลทั้งเรื่องระยะทางและเศรษฐกิจ เพราะคนจนเหล่านี้คงไม่มีอะไรจะให้ตอบแทน แต่เหตุผลลึกๆ อีกอย่างนั่นคือการรับของจากคนวรรณะต่ำกว่า โดยเฉพาะของกิน จะนำมาสู่การสร้างมลทินให้กับตัวเองนั่นเอง

ใครๆ อาจจะพูดว่า การถูกกีดกันและความยากจนมาจากชะตากรรม แต่สำหรับฉันซึ่งเป็นคนนอกหมู่บ้าน กลับมองว่า นี่เป็นการละเมิดสิทธิต่างหากเล่า และตราบใดที่การละเมิดสิทธิยังคงดำรงอยู่ ผู้คนที่ถูกเรียกว่า “วรรณะต่ำ” กลุ่มนี้ ก็คงไม่สามารถลืมตาอ้าปากได้เลย และความยากจนกับการถูกแบ่งแยกคงติดตัวพวกเขาไปชั่วลูกชั่วหลาน

หมายเหตุ

ในเนปาล อาจจะทำความเข้าใจระบบการจัดวรรณะคร่าวๆ ได้ดังนี้
พราหมณ์ (Brahman)*,
เฉตรี (Chetri)*, ทะกุรี (Thakuri)*
มอการ์ (Magar)**, คุรุง (Gurung)**,
ตามัง (Tamang)**, เนวาร์ (Newar)**,
ทารุ (Tharu)**, โภเต (Bhote)**
ดะไม (Damai)***, กามี (Kami)***,
สาร์กี (Sarki)***,กุมาล (Kumal)***,
มุสลิม (Musulman)***

* วรรณะสูง
** กลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งชาวมอการ์ คุรุง ตามัง ทารูและโภเตจัดอยู่ในวรรณะต่ำ ขณะที่เนวาร์จัดอยู่ในวรรณะสูง แต่ก็ยังต่ำกว่าพราหมณ์ ทะกุรีและ เฉตรี
*** วรรณะต่ำ

ความจน คือ เคราะห์กรรม หรือการกระทำของมนุษย์ ?

เรื่อง สุธารี วรรณศิริ ผู้ประสานงานฝ่ายรณรงค์ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
และ ศิรดา เขมานิฏฐาไท อาสาสมัครแอมเนสตี้ อินเตอร์ เนชั่นแนล ประเทศไทย
รูปประกอบ: เมื่อครั้งไปยื่นข้อเรียกร้องต่อรัฐบาล (16 ก.พ. 52)

ยามเย็นวันหนึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสพูดคุยกับนักกิจกรรมรุ่นใหญ่ ผู้คลุกคลีกับปัญหาปากท้องของพี่น้องผู้ถูกเอารัดเอาเปรียบมายาวนาน ชายร่างใหญ่ใจดีคนนี้ คือ บารมี ชัยรัตน์ ที่ปรึกษาสมัชชาคนจน(และสมาชิกใหม่สดๆ ร้อนๆ ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย) ผู้มีส่วนผลักดันการเคลื่อนไหวของสมัชชาคนจน “ขบวนการเคลื่อนไหวภาคประชาชน” ที่เป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศ ซึ่งหัวใจสำคัญ คือ การทำงานเป็นเครือข่าย การรวมพลัง รวมตัวของคนจนคนเล็กๆนับร้อยนับพัน

นิยามความยากจนจากมุมมองของคุณ

บารมี: “ความจน” หมายถึง “ความจนเชิงโครงสร้าง” ที่เราคุยกันแล้วทำเป็นปฏิญญาปากมูลขึ้นมา เราพูดถึง คนจนที่จนอำนาจ จนโอกาส จนสิทธิ มากกว่าที่จะบอกว่าจนเงินทอง เพราะว่าจริงๆแล้วเรื่องการขัดสนความยากจนมีมาแต่ไหนแต่ไรแล้วเพียงแต่ว่าคนจนเขาอยู่อย่างมีความสุข อยู่อย่างที่เขามีอำนาจมีสิทธิในการดูแลจัดการทรัพยากร ต่อเมื่อมีการพัฒนาเข้ามา คนมันถูกทำให้จน เสียอำนาจ เสียโอกาส เสียสิทธิ ในการจัดการตนเอง ในการจัดการชุมชน ในการจัดการทรัพยากรความขัดสนทางด้านเศรษฐกิจ หนี้สิน เป็นอาการของปัญหา ไม่ใช่สาเหตุ ความจนเชิงโครงสร้าง จนอำนาจ จนโอกาส จนสิทธิ เป็นสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง

ความจนเกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนอย่างไร

บารมี: แน่นอน! ที่ไหนมีคนจน ที่นั่นมีการละเมิดสิทธิมนุษยชน หมายถึง ความจนเชิงโครงสร้างเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนไม่ว่าอย่างใดอย่างหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น คนที่อยู่กับป่ามาช้านานโดยที่เขาไม่มีสิทธิตามกฎหมายในที่ดินแล้วมีการประกาศพื้นที่เป็นเขตป่าสงวนและอุทยาน รัฐบอกว่าเขาเป็นผู้บุกรุกป่า กฎหมายตัวนี้เป็นกฎหมายที่ทำให้เขาต้องเสียอำนาจ เสียโอกาส เพราะรัฐเป็นผู้กำหนดฝ่ายเดียว เขาไม่มีโอกาสที่จะกำหนดร่วมว่า ตรงไหนเป็นที่ทำกิน ตรงไหนเป็นที่อุทยานแห่งชาติ และรัฐก็หาทางจัดการเขาตลอดเวลา อำนาจในการจัดการทรัพยากรของเขาหายไปซึ่งเป็นสิทธิที่ถูกละเมิด เพราะเขาต้องพึ่งพาทรัพยากรเหล่านั้น เมื่อใช้ป่าไม่ได้ จากการเก็บก็กลายมาเป็นการซื้อ เมื่อซื้อรายได้มันไม่พอกับรายจ่าย เป็นหนี้สิน ความยากจนจึงเป็นอาการของปัญหา

ความจนเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งกับอำนาจในสังคม แล้วเราจะแก้ปัญหาความจนได้อย่างไร

บารมี: ต้องเพิ่มอำนาจของคนจน ทำให้ทุกคนเป็นคนเท่ากัน ต้องไม่มีอภิสิทธิ์ชน ไม่มีหลายมาตรฐาน ต้องกระจายอำนาจให้แท้จริงไปให้ถึงชุมชน ให้ชุมชนมีโอกาสจัดการเอง ต้องให้ประชาชนเป็นคนเริ่มต้นไม่ใช่รัฐเป็นคนบอกว่าต้องทำอย่างไร ต้องให้โอกาสและสนับสนุนให้เขาเป็นเจ้าข้าวเจ้าของชุมชน

อย่างไรก็ดี คนบางกลุ่มหรือภาคราชการเองมักมองว่าชาวบ้านเป็นคนต่างจังหวัด ชาวบ้านไม่รู้หนังสือ จะให้เข้ามามีส่วนร่วมมีอำนาจได้อย่างไร

บารมี: เราไม่รู้เรื่องในบางเรื่องเหมือนกับภาครัฐก็ไม่ได้รู้ทุกเรื่อง ปลัดอำเภอหรือหมอจะรู้เรื่องทำนาหรือหาปลาได้ดีกว่าชาวประมงหรือเกษตรกรได้อย่างไร ทุกคนไม่ได้รู้ทุกเรื่อง มันต้องระดมความเห็นกัน ช่วยๆกันคิด ก็ต้องเปลี่ยนวิธีคิดเปลี่ยนทัศนคติใหม่ ประชาชนต้องเป็นเจ้าของประเทศ ข้าราชการเป็นผู้สนับสนุนผู้รับใช้ ไม่ใช่ข้าราชการเป็นเจ้านาย

เพราะอะไรเหล่านักเรียนนักศึกษาจึงจำเป็นต้องให้คนจนในสังคมนี้ได้เข้าถึงสิทธิ

บารมี: คนจน เขาจนโอกาสที่จะได้เข้าโรงเรียนได้เรียนในมหาวิทยาลัยดีๆ ซึ่งคุณภาพของโรงเรียนในชนบทกับในเมืองต่างกัน รัฐลงทุนไปมากทั้งการเรียนในโรงเรียนและในมหาวิทยาลัย ซึ่งทุนที่รัฐได้มาก็มาจากการเอาเปรียบขูดรีดคนในชนบทหรือคนจนมา สร้างอาคารสนับสนุนการเรียน บรรดาเหล่านักศึกษานักเรียนก็ต้องรู้ว่าตนเองเติบโตเรียนรู้ขึ้นมาได้ท่ามกลางที่ตนเองได้เปรียบคนอื่น ได้โอกาสมากกว่าคนอื่น เพราะฉะนั้นเมื่อเรียนมาก็ควรกลับไปรับใช้เขา ไปรับใช้คนจน คนที่เราไปแย่งโอกาสของเขามา

จบบทสนทนา ผู้เขียนพลันนึกถึงสุนทรพจน์ครั้งสำคัญของ เนลสัน มันเดลา ประธานาธิบดีคนแรกของประเทศแอฟริกาใต้ ณ จตุรัสทราฟัลก้า กรุงลอนดอน ที่กล่าวว่า “แม้ในศตวรรษใหม่ ประชาชนนับล้านของประเทศที่ยากจนที่สุดในโลกก็ยังถูกจองจำ ถูกทำให้เป็นทาส และถูกพันธนาการ พวกเขาถูกจองจำด้วยความจน ถึงเวลาแล้วที่ต้องปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระ ความจนนั้นไม่ต่างจากการค้าทาส หรือ การเหยียดสีผิว ตรงที่ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มันเป็นผลจากการกระทำของมนุษย์ และสามารถเอาชนะและขจัดความจนได้ด้วยการลงมือทำของเพื่อนมนุษย์” การสู้กับความจนนั้นไม่ใช่งานการกุศลหรืองานสังคมสงเคราะห์ แต่เป็นการปฏิเสธความอยุติธรรมที่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันกำลังเผชิญ เพื่อยืนยันว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะดำรงชีวิตอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีและมีเสรีภาพเสมอหน้ากัน

WIRE Says

ความยากจนที่ไม่ได้เลือก

จาก WIRE (จดหมายข่าวของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล)
ฉบับที่ 4 เดือนสิงหาคม/กันยายน 2553

กัวรานี-เกียววา (Guarani-Gaiowá)
ชนเผ่าพื้นเมืองของบราซิล กำลังตกเป็นผู้สูญเสียอย่างหนักจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของบราซิลซึ่งกำลังพรากที่ดิน สิทธิ และวัฒนธรรมของพวกเขาไป

ชาวกัวรานี-เกียววา จำนวน 30 ครัวเรือนในชุมชนลารานเจอีรา นานเดรู (Laranjeira Nanderu) รวมไปถึงเด็กอีกราว 85 ชีวิต ได้อาศัยอยู่ข้างทางถนนสาย B-169 ในรัฐมาตูโกรสซูดูซูล (Mato Grosso do Sul) ของบราซิล ซึ่งตัดถนนติดบริเวณที่ดินดั้งเดิมของพวกเขา ทุกครอบครัวต่างปฏิเสธที่จะย้าย แม้ว่าจะมีการข่มขู่คุกคามจากกลุ่มคนที่มีอาวุธซึ่งถูกจ้างโดยเจ้าของที่ดิน พวกเขาไม่มีน้ำประปาหรือแม้แต่ที่พักอาศัยเพียงพอ ที่พักของพวกเขามักจะโดนน้ำท่วมบ่อยๆและค่ายของพวกเขาก็เต็มไปด้วยแมลงและปลิงดูดเลือด

ชุมชนต้องถูกขับไล่ในวันที่ 9 กันยายน 2552 จากที่ดินดั้งเดิมที่พวกเขาเพิ่งจะได้เข้าไปครอบครองอีกครั้งในปี 2550 ตำรวจส่วนกลางซึ่งซุ่มสังเกตดูการขับไล่ ได้แจ้งไปยังเจ้าของที่ดินว่าชุมชนอาจจะกลับเข้ามาเก็บทรัพย์สินที่เหลือของพวกเขา รวมไปถึงหลังคาฟางซึ่งพวกเขาต้องเอาไปใช้สร้างที่พักชั่วคราวใหม่ อย่างไรก็ตาม เจ้าของที่ดินกลับเผาบ้านและทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขา เมื่อไม่มีหลังคาฟางแล้ว พวกเขาจำต้องอยู่ในเพิงที่คลุมด้วยผ้าพลาสติกสีดำ ภายใต้อุณหภูมิมากกว่า 30 องศาเซลเซียส และยังต้องถูกคุกคามจากการไล่ที่ของทางการ

ประเทศบราซิลเป็นที่อยู่ของคนพื้นเมืองกว่า 700,000 คน จากมากกว่า 200 ชนเผ่า และรวมถึงชนเผ่าที่ตัดขาดจากโลกภายนอกเป็นจำนวนมาก ภาษาที่พูดมีมากถึง 180 ภาษา ที่ดินดั้งเดิมเป็นหัวใจหลักสำคัญของอัตลักษณ์และสังคมของพวกเขา และยังมีค่ามากต่อวัฒนธรรมและความกินดีอยู่ดี ตามข้อเท็จจริงที่รัฐบาลยอมรับคำสโลแกนที่ว่า “ชีวิตของชนเผ่าคือที่ดิน” (Indian is Land) แต่ในระยะเวลาหลายร้อยปีมานี้ ชนพื้นเมืองในบราซิลต้องถูกไล่ ซึ่งเหตุการณ์เดิมๆก็ยังคงดำเนินมาจนปัจจุบัน ผลของการไล่ที่กำลังทำลายล้างชีวิตพวกเขา เมื่อไม่มีที่ดิน ชุมชนพื้นเมืองก็ต้องถูกผลักให้ตกอยู่ในความยากจน และมีคนจำนวนไม่น้อยที่กลายเป็นเป้าของอาชญากรรม การเอารัดเอาเปรียบ และ ความรุนแรง

วัฒนธรรมและวิถีของชนเผ่าจำนวนมากซึ่งต่อต้านการละเมิดสิทธิเหล่านี้ ได้เป็นข้อพิสูจน์ว่าพวกเขาได้พยายามดิ้นรนให้อยู่รอด นับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1990 การเติบโตขององค์กรที่เป็นอิสระของชนเผ่า ได้กระตุ้นคนพื้นเมืองให้กลายเป็นตัวแสดงหลักในการต่อสู้ทั้งในระดับท้องถิ่น, รัฐ, ประเทศ และระดับสากลในแนวทางใหม่และเต็มไปด้วยพลัง ยากจนไม่มีจบสิ้น

แม้บราซิลจะกลายเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ติดอันดับโลกในช่วงสามสิบปีที่ผ่านมานี้ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความร่ำรวยใหม่ๆ กลับผลักให้คนจำนวนเป็นล้านต้องตกอยู่ในความยากจน ไม่มีที่ไหนที่ความเหลื่อมล้ำจะปรากฏชัดเท่ากับในผู้คนชนเผ่าพื้นเมือง ตามรายงานจากข้อมูลของทางการกล่าวว่ามากกว่าหนึ่งในสามของชนพื้นเมืองในบราซิลต้องตกอยู่ในความยากจนแบบสาหัส

ชนเผ่ากัวรานี-เกียววา และนันเดวา (Nhandeva)เป็นกลุ่มชนเผ่าที่ใหญ่ที่สุดในรัฐมาตูโกรสซูดูซูล ทางตอนใต้ของรัฐเป็นบ้านของชนพื้นเมืองที่ยากจนมากที่สุดและอาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่นที่สุดในประเทศ ชุมชนชนบทที่ถูกทำให้ยากจนนี้ ถูกห้อมล้อมไปด้วยฟาร์มปศุสัตว์ไร่อ้อย และไร่ถั่วเหลืองขนาดใหญ่ในขณะเดียวกัน ชุมชนแออัดนี้ก็กำลังประสบปัญหาขาดสารอาหารและโรคภัยไข้เจ็บ

ในปี 2552 มีรายงานเกี่ยวกับประเทศบราซิล ซึ่งจัดทำโดยผู้เสนอรายงานพิเศษของสหประชาชาติเรื่องสถานการณ์สิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของชนพื้นเมืองที่รัฐมาตูโกรสซูดูซูล รายงานกล่าวไว้ว่า “มีอัตราการตายของเด็กชาวพื้นเมืองสูงที่สุด สืบเนื่องมาจากปัจจัยที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ปัญหาการเข้าถึงน้ำดื่มและอาหาร เพราะพวกเขาไม่มีที่ดิน”

ศัพท์สิทธิ

FREEDOM สำหรับฉบับนี้ขอเสนอตัวอักษรย่อที่ใช้กันในแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สมาชิกหลายท่านรวมถึงคณะกรรมการฯและเจ้าหน้าที่เองก็ต้องเรียนรู้คำย่อเหล่านี้เช่นกัน และเนื่องจากมีมากมายหลายคำหลายความหมายเหลือเกิน เพราะฉะนั้นเรามารู้ไว้ไปพร้อมๆ กันในฉบับนี้โดยเริ่มที่ตัวเอ(A) ถึงซี(C) กันก่อนเลยค่ะ

ตัวย่อ ภาษาอังกฤษ	คำเต็ม ภาษาอังกฤษ	ความหมายภาษาไทย
A4A	Art For Amnesty	โครงการศิลปะเพื่อแอมเนสตี้
AF	Action File	แฟ้มนักโทษ
AFR	Africa Program	แผนกแอฟริกา (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
AGM	Annual General Meeting	การประชุมสามัญประจำปี
AI	Amnesty International	แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
AIDOC	Amnesty International Documentation	เอกสารสำคัญของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
AIR	Amnesty International Report	รายงานประจำปีของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
AMR	Americas Program	แผนกอเมริกา (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
APB	Action Planning Bulletin	จุลสารการวางแผนกิจกรรม
ARABAI	Amnesty International Arabic Publishing	สิ่งพิมพ์ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ในภาษาอาหรับ
ASA	Asia Program	แผนกเอเชีย (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
BERN	Business and Economic Relationship	ธุรกิจและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ
CAP	Country Action Programs	โปรแกรมปฏิบัติการในประเทศ
CAT	Campaign against Torture	การรณรงค์ต่อต้านการทำทารุณกรรม
CDEOP	Cultural Diversity and Equal Opportunities Policy	ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและนโยบายการมีโอกาสเท่าเทียมกัน
CFDF	Chairs and Directors Forum	เวทีประธานและผู้อำนวยการ
CF	Chairs Forum	เวทีประธาน
CFSC	Chairs Forum Steering Committee	คณะกรรมการบริหารเวทีประธาน
CID	Cruel, inhuman or degrading treatment	การกระทำที่ทารุณ ไร้มนุษยธรรมและลดค่าความเป็นมนุษย์
CP	Campaign Program	ฝ่ายรณรงค์ (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
CP or cp	Civil and Political	พลเมืองและการเมือง
CPA	Comprehensive Action Plan	แผนปฏิบัติการฉบับครอบคลุม
CRW	Country Research Work	งานวิจัยในประเทศ
CSI	Critical Strategic Initiatives	การริเริ่มที่จำเป็นทางยุทธศาสตร์

SLUMDOG MILLIONAIRE (DANNY BOYLE)

คำตอบสุดท้ายอยู่ที่หัวใจ

ปัญหา ‘ความยากจน’ เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งของโลก องค์กรบรรเทาทุกข์ต่างๆ รวมถึงองค์กรระหว่างประเทศนั้นพยายามแก้ไขปัญหานี้ โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาและประเทศโลกที่สาม ซึ่งมีประชาชนจำนวนมหาศาลที่ถูกทิ้งให้ตกอยู่ในภาวะยากจน อัตคัด อดมื้อกินมื้อ ต้องต่อสู้สุดกำลังเพื่อสิ่งที่คนปกติสามารถมีได้โดยไม่ต้องพยายาม

Slumdog Millionaire เล่าถึงชีวิตเด็กหนุ่มไร้การศึกษาจากสลัมมุสลิมในเมืองมุมไบของอินเดียที่กลายเป็นคนดังระดับประเทศ เมื่อกำลังผ่านด่านคำถามสุดหินในรายการ ‘เกมเศรษฐี’ มาจนถึงข้อท้ายๆได้อย่างไม่มีใครคาดคิด ก่อนจะตอบข้อสุดท้ายเขาถูกจับเข้าคุกเพราะต้องสงสัยว่าจะ ‘โกง’

ฟิล์มปาร์ตี้

โดย ชญานิน เตียงพิทยากร
สมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

เว็นดี้ แอนด์ ลูซี่
WENDY & LUCY
(KELLY REICHARDT)

– เพราะขนาดหมอ, ทนายความ และเหล่าผู้ประกอบอาชีพอันเป็นที่นับหน้าถือตายังไม่เคยมีใครมาถึงตรงนี้ได้เลยสักคน เด็กมุสลิมที่เสิร์ฟกาแฟอยู่คอลเซ็นเตอร์จะมีปัญญาเอาความรู้ที่ไหนมาตอบคำถามมหาหินเหล่านี้?

หน้าหนังดูเป็นหนังอินเดียขนานแท้ (แถมยังดัดแปลงจากนิยายดังของนักเขียนคนอินเดีย, วิกาส สวารัป) แต่แท้จริงแล้วหนังเรื่องนี้เป็นหนังอังกฤษ ที่กำกับโดย แดนนี่ บอยล์ ผู้กำกับอังกฤษในตำนาน ดัดแปลงออกมาเป็นเรื่องราวอันกินใจของเด็กหนุ่มที่ต้องต่อสู้กับความยากจนมาทั้งชีวิต แน่นอนว่าเหยาะกลิ่นอายโรแมนติกอันว่าด้วยรักแท้ไม่มีวันตายเข้าไปอีกหน่อย คนดูทั่วโลกก็ละลายแล้ว

ถึงแม้หนังจะถูกตั้งคำถามอย่างหนาหูถึงทัศนคติและสายตา ว่าเป็นสายตาของประเทศผิวขาวโลกที่หนึ่งที่มองเหยียดลงมายังโลกที่สาม (ในที่นี้คืออินเดีย ซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพยายามแสดงศักยภาพในเวทีโลกเสียด้วย) มองเห็นความแตกต่างเป็นความผิดประหลาด สกปรก หรือน่าสงสารสมเพช ถึงอย่างนั้นเราก็ปฏิเสธไม่ได้หรอกว่าคนที่ต้องต่อสู้กับความยากจนในทุกวี่วันนั้นมีอยู่จริง มีอยู่ทั่วโลก และไม่ว่าใครจะเป็นคนมองหรือเป็นคนพูดถึงเรื่องนี้ มันก็สมควรได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นเรื่องจริง แม้จะเป็นการกล่าวถึงในลักษณะเชิดชูวีรบุรุษ พร้อมกับมองโลกในแง่งามเกินจริงไปสักหน่อยก็ตาม

ความยากจนไม่ได้สงวนไว้เฉพาะกับคนในประเทศโลกที่สาม ต่อให้คุณเกิดในประเทศที่เจริญที่สุดของโลก คุณก็ถูกกีดกันให้กลายเป็นคนยากจนได้หากคุณโชคร้ายพอ เช่นเดียวกับ เวนดี้ สาวชาวอเมริกันคนหนึ่งที่เข้าข่ายนี้เต็มๆ

เธออาศัยอยู่ตัวคนเดียวพร้อมกับลูซี่ สุนัขเพศเมียที่เสมือนเป็นเพื่อนตายหนึ่งเดียวในชีวิต เธอเก็บเงินได้พอประมาณ มีรถเก่าบุโรทั่งอยู่คันหนึ่ง จึงเริ่มออกเดินทางไปตายเอาดาบหน้าหวังเริ่มชีวิตใหม่ที่รัฐอลาสกา เพราะที่นั่นมีโรงงานปลากระป๋อง ชีวิตของเธอเลวร้ายฉับพลันเพียงแค่ระหว่างการเดินทางอันยาวไกล เพียงไม่นานหลังรถเสีย เธอถูกตั้งข้อหาลักขโมยในมินิมาร์ทแห่งหนึ่งเพราะเธอต้องการอาหารให้ลูซี่ (แถมถูกด่าซ้ำอีกว่า “ถ้าไม่มีปัญญาหาเงินซื้อข้าวหมา ก็อย่าเลี้ยงหมา”) กว่าเรื่องจะเคลียร์เสร็จสิ้นก็กินเวลา เธอกลับมาแล้วพบว่าหมาเธอหายไปไร้ร่องรอย พร้อมกับเงินเก็บทั้งชีวิตที่จบลงด้วยการเป็นค่าปรับในคดีความ และค่าลากรถไปยังอู่ซ่อม

เวนดี้ไม่ได้แค่ ‘ซวย’ เท่านั้น แต่เธออยู่ในสถานะที่ไม่อาจแก้ปัญหานี้ได้ เพราะกฎกติกาของสังคมที่ตั้งขึ้นโดยละเลยคนอย่างเธอไป ได้กดทับให้เธอเป็นแค่แมลงตัวหนึ่ง เงินที่ลงกับค่าซ่อมรถไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น ต้องยอมเสียค่าปรับเพื่อจะได้ไม่ต้องไปรายงานตัวต่อศาล เธอหางานทำเฉพาะกิจที่นี่เพื่อหาเงินประทังชีวิตไม่ได้เพราะไม่มีที่อยู่และเบอร์ติดต่อ (จะมีได้อย่างไรก็เธอแค่เดินทางผ่านมา) การติดต่อกับหน่วยงานราชการก็มีแต่ความล้มเหลว

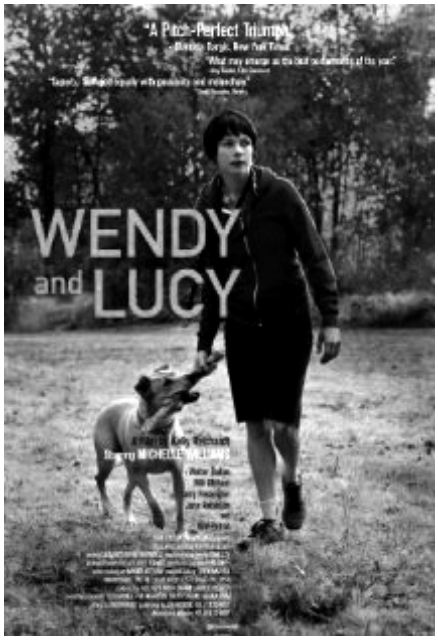

นี่คือหนังที่แสดงให้เห็นอย่างเจ็บแสบและน่าหวาดผวาที่สุด ว่าความยากจนนั้นไม่เพียงแค่ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความขี้เกียจขี้โกงในระดับปัจเจก หากแต่เกิดขึ้นเพราะระบบได้กีดกันคนจำนวนหนึ่งออกจากพื้นที่หาประโยชน์จนพวกเขาต้องกลายเป็นคนยากจน และความยากจนมันกัดกินชีวิตพวกเขาทั้งลึกทั้งเจ็บเกินกว่าที่ใครจะจินตนาการได้

WORD SEARCH

หาศัพท์ฉบับนี้ขอฟุดฟิดฟอไฟ เอาใจสมาชิกผู้ใช้ ถนัด ได้ และพอได้ภาษาอังกฤษกันนิดนึงค่ะ สมาชิกท่านที่ไม่ถนัดภาษาอังกฤษก็เล่นได้นะคะ ไม่ยากค่ะ แค่หาตัวอักษรให้ตรงตามโจทย์ หาครบแล้วจะได้ ประโยคข้อที่ 1 ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน คือ **"All human beings are born free and equal in dignity and rights. They are endowed with reason and conscience andshould act towards one another in a spirit of brotherhood."** (มนุษย์ทั้งปวงเกิดมามีอิสระและเสมอภาคกันในศักดิ์ศรีและสิทธิ ต่างในตนมีเหตุผลและมโนธรรม และควรปฏิบัติต่อกันด้วยจิตวิญญาณแห่งภราดรภาพ

G	X	T	S	G	R	E	A	S	O	N	C	B	F	G	S	W	I	O	L
Y	A	N	D	F	S	Z	R	H	F	C	V	O	D	Y	J	I	P	P	O
F	L	M	N	F	Z	D	G	R	J	G	S	R	I	G	H	T	S	F	T
D	L	H	H	U	M	A	N	G	F	J	S	J	K	L	L	H	D	C	H
G	J	K	L	M	N	F	R	A	N	D	T	H	S	I	L	D	O	N	E
H	C	G	H	J	X	S	V	N	G	R	Y	U	I	K	X	Z	A	W	R
A	O	B	N	M	S	P	I	R	I	T	H	A	J	A	R	E	X	Q	N
D	N	T	B	Y	N	J	C	D	R	Y	J	K	K	C	H	X	D	H	I
F	S	M	O	S	B	R	O	T	H	E	R	H	O	O	D	Q	T	I	N
H	C	G	R	H	E	T	H	R	S	G	Y	U	I	O	Q	P	H	K	C
N	I	B	N	N	I	G	Q	T	G	T	Y	L	K	Q	M	Q	E	V	N
C	E	R	E	S	N	E	F	R	H	J	D	I	G	N	I	T	Y	D	A
D	N	R	F	E	G	D	Q	G	S	B	Q	G	H	N	J	Q	F	E	R
R	C	Q	T	H	S	H	O	U	L	D	M	N	C	D	D	Y	I	T	E
U	E	C	F	G	H	M	P	L	X	K	I	N	T	T	R	Q	B	H	D
U	H	G	R	G	G	H	O	B	A	N	M	S	E	T	Y	U	I	H	F
K	D	T	E	Y	U	I	F	O	C	P	E	N	D	O	W	E	D	J	H
C	W	F	E	Q	U	A	L	F	T	F	H	G	J	S	E	T	Y	D	G
U	S	R	G	H	M	N	L	C	V	C	T	D	V	Y	N	O	P	Z	N
A	N	D	T	R	W	D	C	V	B	N	G	T	O	W	A	R	D	S	M

Hint: Article 1 of Universal Human Rights Declaration

"All human beings are born free and equal in dignity and rights.
They are endowed with reason and conscience and should act towards one
another in a spirit of brotherhood."

สินค้าใส่ใจ

FREEDOM ฉบับนี้ขอแนะนำเครือข่าย ช็อป แชร์ เช้นจ์ (Shop Share Change) เครือข่ายการค้าที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม แรงงาน สุขภาพและสังคม(แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ก็เป็นสมาชิกเครือข่ายค่ะ) โดยจุดประสงค์หลักคือ

1. เครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ผลิตสินค้า ผู้บริโภคและองค์กรสาธารณสุขที่ตั้งอยู่บนรากฐานของการคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม แรงงาน สุขภาพ และสังคม

2.ผู้บริโภคสามารถบริโภคสินค้าที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม แรงงาน สุขภาพ และสังคมได้อย่างสะดวกในราคาที่เป็นธรรม

3.ผู้ผลิตสินค้าที่คำนึงถึงความเป็นธรรม สิ่งแวดล้อม แรงงาน สุขภาพและสังคม มีช่องทางทางการตลาดมากขึ้น

4.การสร้างการรับรู้กับผู้บริโภคและการรณรงค์โดยการเชื่อมโยงผู้ผลิตกับผู้บริโภค ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคได้รับทราบถึงความยุติธรรมทางสังคมและแนวทางในการดำเนินการเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมทางสังคม

หลักการของการค้า

1.เป็นการปฏิบัติการทางสังคมที่นอกเหนือไปจากการบริจาคเงินการกุศลแบบให้เปล่า โดยสามารถสนับสนุนสินค้า เพื่อให้องค์กรที่ใส่ใจความเป็นธรรม สิ่งแวดล้อม แรงงาน สุขภาพและสังคม สามารถอยู่ได้อย่างยั่งยืนและมีศักดิ์ศรี

2.การผลิตที่ให้ความสำคัญกับวิถีชีวิตของผู้ผลิตและคนงาน ที่ควรจะได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรม ทางการตอบสนองต่อความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน และการยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ในอนาคต

3.ช่วยให้ผู้ผลิตที่ด้อยโอกาสได้เข้าถึงตลาด โดยเน้นการผลิตแบบพื้นบ้าน แบบทำมือ และส่งเสริมคุณค่าของผลิตภัณฑ์พื้นบ้านที่ได้ประโยชน์ทางสังคมและชุมชนเพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้ห่วงโซ่การค้าสั้นลง เมื่อเปรียบเทียบกับการขายผ่านกลไกการตลาดทั่วไป

สนใจสมัครร่วมเครือข่าย

หากท่านเป็นผู้ผลิต-ท่านสามารถติดต่อเพื่อเข้าร่วมเครือข่ายได้ โดยยอมรับหลักการร่วมกันเรื่อง

- ☑ ความเป็นธรรมต่อแรงงาน
- ☑ การคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม
- ☑ ความใส่ใจในสุขภาพของผู้บริโภค

หากท่านเป็นผู้บริโภค-ท่านสามารถสมัครสมาชิกเพื่อรับข้อมูลข่าวสารและส่วนลดราคาสินค้าจากเครือข่าย

**สมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์ชั่นแนล ประเทศไทยทุกท่านได้เป็นสมาชิกเครือข่ายช๊อป แชร์ เช้นจ์ โดยอัตโนมัติ รับส่วนลดการซื้อสินค้าจากร้านค้าที่ร่วมเครือข่ายได้ทันที (ส่วนลดสินค้าขึ้นอยู่กับข้อตกลงของแต่ละร้านค้า) รายละเอียดร้านค้าในเครือข่าย ช่องทางการซื้อสินค้า และส่วนลดจะนำมาเสนอกันอีกทีในฉบับต่อไปนะคะ

ปล. ภายในต้นปีหน้า ทางสำนักงานจะจัดส่งบัตรสมาชิกเพื่อยืนยันการเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทยให้กับสมาชิกทุกท่าน อดใจรอสิทธิพิเศษอีกไม่นาน!

MEMBERSHIP CORNER

เรื่องแจ้งเพื่อทราบ

หมวดหัวข้ออีเมล์ (subject) จากเอไอประเทศไทย เนื่องจากในหนึ่งสัปดาห์มีอีเมล์ที่จะต้องส่งให้สมาชิกหลากหลายทั้งที่เป็นแถลงการณ์, เชิญร่วมกิจกรรม หรืออื่นๆ ดังนั้นจึงขอจัดหมวด ข้อความ (Subject) ในการส่งอีเมล์แต่ละครั้ง ดังนี้ค่ะ

AI Press Release หรือ AI News Release เป็นอีเมล์ส่งออกแถลงการณ์, แถลงข่าวหรือข่าวคราวที่ Amnesty International เป็นคนออก จากนั้นแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย จะส่งแปลเป็นภาษาไทยและส่งต่อให้สมาชิก

AI Thailand Update เป็นอีเมล์แจ้งข่าวคราวความเคลื่อนไหวภายในสำนักงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

AI Thailand Invite เป็นอีเมล์ประชาสัมพันธ์และเชิญร่วมกิจกรรมของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

FW mail เป็นอีเมล์ส่งต่อข่าวประชาสัมพันธ์ขององค์กรอื่นๆ ซึ่งหากสมาชิกสนใจในกิจกรรมขององค์กรนั้นๆ จะต้องติดต่อต่อโดยตรงกับทางองค์กรนั้นๆ เอง ซึ่งในส่วนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย จะสามารถออกจดหมายรับรองในการเป็นสมาชิกของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ให้เท่านั้น

FW news เป็นอีเมล์ส่งต่อข่าวคราวด้านสิทธิมนุษยชนจากแหล่งอื่นๆ ซึ่งจะระบุว่าไม่ได้แสดงถึงจุดยืนของ AI

กิจกรรมสำหรับสมาชิก

Light up Night (ค่ำคืนแห่งสิทธิมนุษยชน) เปิดพื้นที่ให้สมาชิกและผู้สนใจร่วมวงพูดคุย เสวนาหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับประเด็นสิทธิมนุษยชนและสถานการณ์ในสังคม พร้อมทั้งร่วมกันหาทางออกและแนวทางแก้ปัญหา

Human Rights Film “Film Party by Amnesty International Thailand” ร่วมมือกับองค์กรภาคีเช่น สถาบันการศึกษา สถาบันศิลปะ รวมทั้งศูนย์วัฒนธรรมระหว่างประเทศต่างๆ จะจัดฉายภาพยนตร์สิทธิมนุษยชนทั้งภาพยนตร์จากประเทศไทยเอง และภาพยนตร์จากประเทศต่างๆ รวมทั้งการสะท้อนหรือวิจารณ์ภาพยนตร์นั้นๆ เพื่อให้สมาชิกและผู้สนใจได้รับรู้ถึงสถานการณ์และชีวิตความเป็นอยู่ในดินแดนที่หลากหลาย ด้วยแอมเนสตี้ฯ เชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า การทำความรู้จักกับชีวิตที่เหมือนหรือแตกต่างนั้น จะนำมาสู่การทำความรู้จัก การทำความเข้าใจและเคารพตัวเอง เพื่อนมนุษย์และสิ่งแวดล้อม

Human Rights Tour (ท่องเที่ยวเชิงสิทธิมนุษยชน)เปิดโอกาสให้สมาชิกและผู้ที่สนใจได้เรียนรู้หลักการ และองค์ความรู้สิทธิมนุษยชนผ่านวิถีชีวิตของผู้คนและชุมชน เช่น ชุมชนประมงพื้นบ้าน ชุมชนในพื้นที่โบราณสถาน ชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ โดยสมาชิกและผู้สนใจจะได้สัมผัสประสบการณ์จริงและร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับ ชุมชน เพื่อนำไปสู่การความเข้าใจสถานการณ์และร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการรณรงค์เพื่อ เรียกร้องสิทธิคืนกลับสู่ชุมชน

สมาชิกสามารถเข้าดูข้อมูลกิจกรรมได้ที่เว็บไซต์ www.amnesty.or.th หรือเฟสบุ๊ค www.facebook.com ไปกด like กันเยอะๆ ที่หน้าแฟนเพจ Amnesty International Thailand หรือสอบถามผ่านทางอีเมล์ membership@amnesty.or.th หรือโทรศัพท์เข้าไปที่สำนักงานค่ะ

FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand
FOR ACTIVISTS AND AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND MEMBERS
SEPTEMBER / OCTOBER 2010 ISSUE 3

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

POVERTY IS A HUMAN RIGHTS VIOLATION!

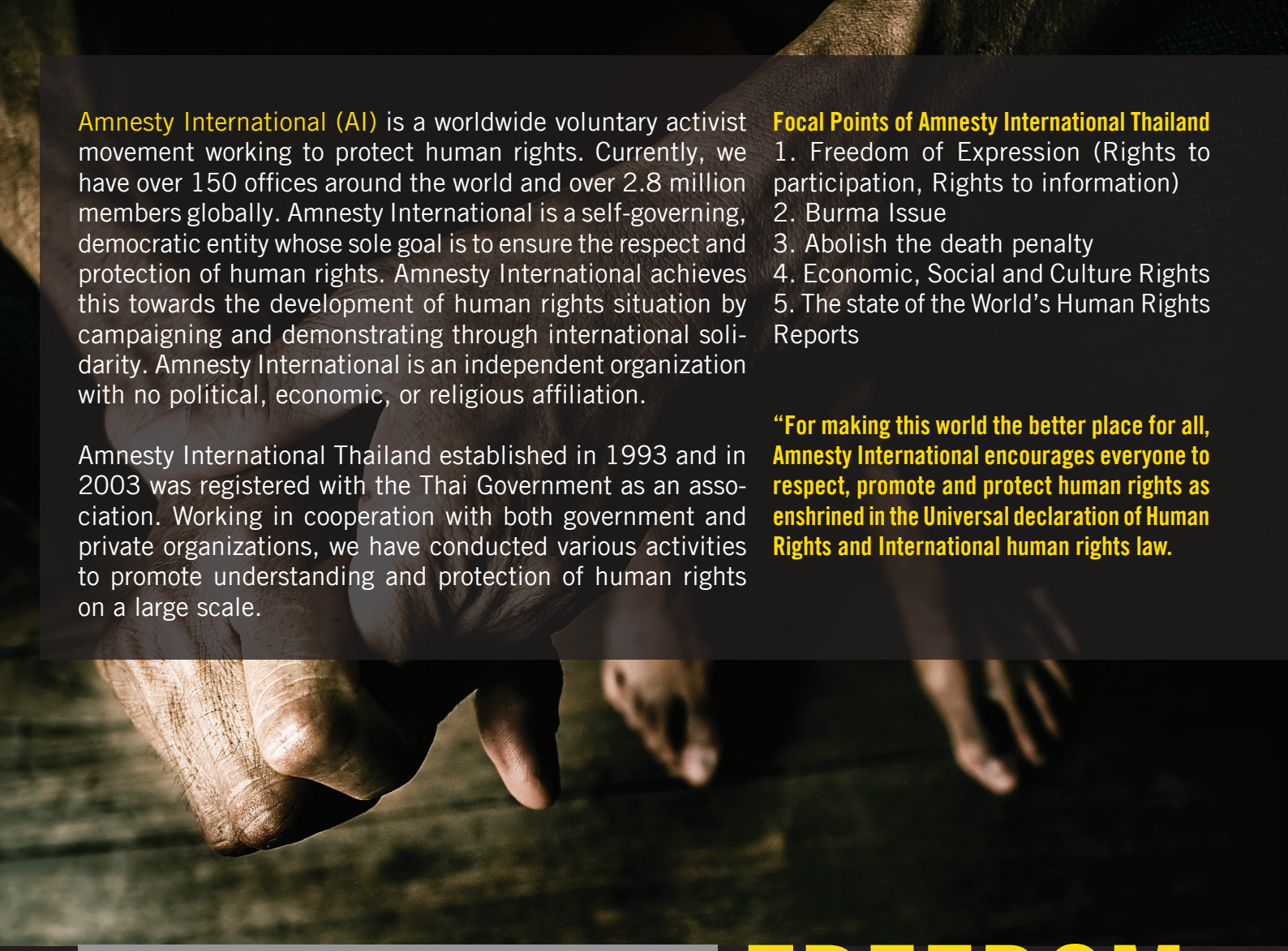

Amnesty International (AI) is a worldwide voluntary activist movement working to protect human rights. Currently, we have over 150 offices around the world and over 2.8 million members globally. Amnesty International is a self-governing, democratic entity whose sole goal is to ensure the respect and protection of human rights. Amnesty International achieves this towards the development of human rights situation by campaigning and demonstrating through international solidarity. Amnesty International is an independent organization with no political, economic, or religious affiliation.

Amnesty International Thailand established in 1993 and in 2003 was registered with the Thai Government as an association. Working in cooperation with both government and private organizations, we have conducted various activities to promote understanding and protection of human rights on a large scale.

Focal Points of Amnesty International Thailand

1. Freedom of Expression (Rights to participation, Rights to information)
2. Burma Issue
3. Abolish the death penalty
4. Economic, Social and Culture Rights
5. The state of the World's Human Rights Reports

"For making this world the better place for all, Amnesty International encourages everyone to respect, promote and protect human rights as enshrined in the Universal declaration of Human Rights and International human rights law.

THIS IS YOUR FREEDOM MAGAZINE PLEASE LET US KNOW IF YOU LIKE IT

>> Have you used the actions?
>> Have you shared the information with anyone?
>> What would you like to see more of in future issues?
>> Do you have photos or articles that you would like to share with other members?
>> And finally, don't forget to visit our website www.amnesty.or.th

Send all your comments and suggestions to: FREEDOM

Growth Mobilization Coordinator
Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd.,
Jomphol, Chatutak, Bangkok 10900
or email us on membership@amnesty.or.th

FREEDOM

Editor in Chief:
Parinya Boonridrerthaikul
Editor:
Sineenart Muangnoo
Editorial Team:
Sutharee Wannasiri, Trin Khumsap, Harshpreet Kaur Anand, Juthamas Srijaroen
Translator:
Sirada Khemanitthathai, Paninya Masrangsan, Kim Hamper, Sirinya Sataranont
Design & Layout:
Chaiya Khotsakdee

FREEDOM the magazine from Amnesty International Thailand for Activists and Amnesty International Thailand Members, 90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd., Jomphol, Chatuchak, Bangkok, 10900
Telephone: +66 2 513 8745, 513 8754
Facsimile: +66 2 939 2534
Email: info@amnesty.or.th
Website: www.amnesty.or.th

CONTENTS

HUMAN RIGHTS TALK

Impact of Development Discourse on Thai Rural Communities.
Education to fight Poverty
Poor People of Prakatinagar
Poverty: an ill-fated or a man-made reality?

INSIDE THIS FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand

WIRE Says

Pushed into Poverty

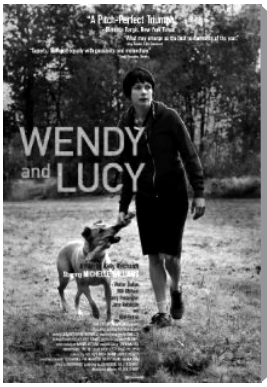

FUNTAINMENT

AI Acronym
Film Party
Word Search

SHOP SHARE CHANGE

MEMBERSHIP CORNER

Hello &
Pleased to meet YOU

SNAP SHOTS

POVERTY AND HUMAN RIGHTS

By Somchai Homla-or
Chair person of Board Committee

During World War II, millions of people were tortured or killed. The survivors also suffered tremendously, from starvation and extreme lack of necessities. After the tragedy, the international community agreed that "all human beings are born free and equal in dignity and rights. They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood." This agreement became the heart of the Universal Declaration of Human Rights adopted and proclaimed by the United Nations.

The Declaration emphasizes that human rights issues must be considered from many angles. After World War II ended, a new kind of conflict started between the Western world and the Union of Soviet Socialist Republics (USSR). Political ideology influenced each country's perception of human rights. The Western world believed that civil and political rights were key to the well-being of the people. On the other hand, the USSR focused on providing material necessities to its citizens, even though the process might compromise civil and political rights.

After more than half a century, the Cold War ended with the collapse of the Soviet Union, and big adjustments in the Western world. It proved that no single aspect of human rights is most important – to say so, would be a lie to the world. The truth is welfare and freedom cannot be separated. Poor farmers and homeless wanderers require the freedom to have an opinion, express their views, hold a protest, and cast votes in an election to get government attention and aid. Because of poverty, citizens often relinquish their power for money, rendering these freedoms useless

In order to truly understand human rights, we must start from facts. Unlike unfounded arguments used solely to further politicians' ambitions, discussions based on a firm foundation will lead to progressive results.

Whether a human rights activist or a civilian fighting for your own rights, you must act. Choose any aspect of human rights. Some people fight for farmers' rights or a place to reside. Some ask for help eliminating poverty. Some work toward freedom. Although they are all different issues, the success of one moves the others forward. All aspects of human rights are deeply interconnected.

MESSAGE FROM AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND EXECUTIVE DIRECTOR

Parinya Boonridrerthaikul
Executive Director

An old man came from a rural district for a laborer job in Bangkok, with his children and 2-year-old nephew. They live in a small zinc shack, near an under-construction housing development. Every day, he and his children wake up at 5 am to go to work. Heavy lifting is the only job for which they are qualified, given their fourth-grade education level. During the day, his wife stays in the hot and humid shack and cares for his nephew. The little bit of payment the old man receives can barely keep the family alive. The boy's milk is diluted with water to cut costs. He is deprived of nutrition necessary for his growth. The old man's family is an example of poverty in Thailand.

In the past, the old man was the head of a village in the Northeast. He was highly respected by his people. However, he and the villagers were forced to relocate when the government decided to build a hydroelectric dam in the area. Other than a small amount of compensation from the government, the villagers did not gain anything from the dam. The amount of land they had left was not enough for sustainable farming. They could no longer reside at the village. They ended up as laborers, taxi drivers, garbage collectors, or even homeless people in Bangkok.

Lack of motivation is not the reason why the old man lives in poverty, and neither is karma. Poverty is caused by our society's injustices. The old man is one of millions of people who are wrongly accused of being the root of social issues. Blaming others, instead of taking responsibility, is a narrow-minded and selfish way to address problems.

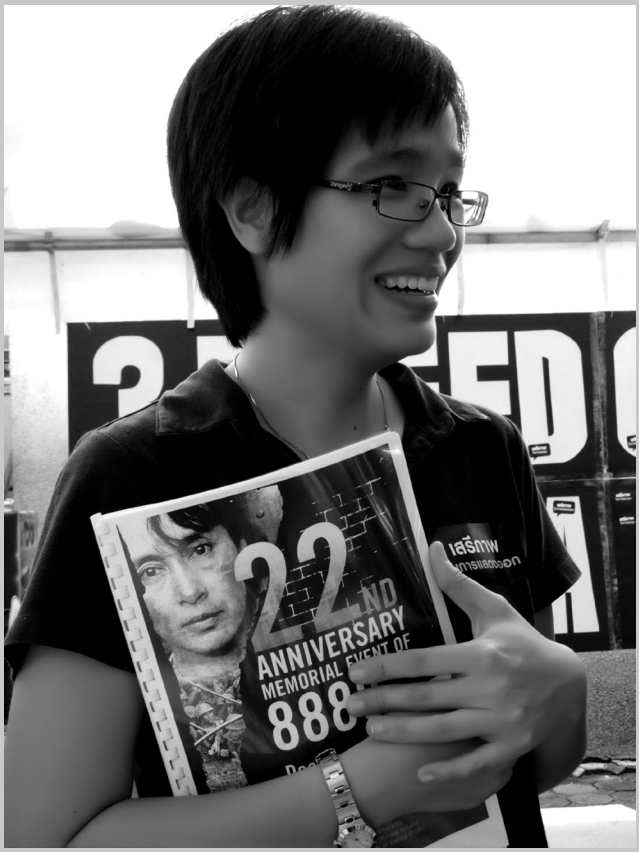

Increasing minimum wage alone will not put an end to poverty. The people must be given the rights they deserve. This includes the right to be treated equally and respectfully; and the right to have an adequate standard of living, a sustainable career, a safe place to live, education and food for their children. The social issues in our community are caused by a lack of respect for one another. People with less authority and fewer opportunities are constantly taken advantage of. Villagers in rural areas are an example – they believe their only duty is to obey government officers without questioning their motives.

IMPACT OF DEVELOPMENT DISCOURSE ON THAI RURAL COMMUNITIES

By Samchaiy Sresunt

(This article was adapted from Chapter 6 of Mr. Samchaiy Sresunt's thesis. He graduated with a Master of Sociology. Now he is a Ph.D. student interested in interdisciplinary academic, social movements, and political development. This article is revised version of the thesis "Poverty in a Capitalized and Globalized World," funded by the Royal Golden Jubilee Ph.D. Program of the Thailand Research Fund.) In In

2007, the Office of the National Economic and Social Development Board reported that only 8.5% of the population was living in poverty (Social Data-based and Indicator Development Office, 2009, online). However, the income gap, another important figure, is often overlooked by legislators. A survey conducted during the first six months of 2009 shows that the rich earn 9 times more than the poor (National Statistical Office, 2009, online). The average amount of debt of an agricultural family doubled from 34,859 baht in 1993 to 68,767 baht in 2003. According to the 2003 Census of Agriculture, there were only 5.76 million farmers (9 percent of the total population). Of these, 51 percent were farm workers (National Statistical Office, 2003: 3-4). This information does not even take into account labor migration into the city.

In 2009, 62% of Thai families have an average of 133,293 baht in debt. The highest-earning professionals, researchers and business men receive 48,838 baht per month on average. Farmers, the lowest earning people, make only 9,073 baht per month (National Statistical Office, 2009, online). How can we call Thailand an agricultural country when the statistics above illustrate the failure of agrarian society in our nation?

The decline in the number of people living in poverty does not translate to any real progress on the poverty issue. Many people not only notice the poverty problem in Thailand, but also consider themselves part of the poor. As an attempt to eradicate poverty from the kingdom, Thaksin Shinawatra's government announced a program to provide support to poor people who registered. Eight million people signed up. Among those, 2.9 million people lived in poverty (monthly wage of less than 1,000 baht). The remaining 5.1 million people did not live below the poverty line (Chula Unisearch, Chulalongkorn University, 2006, p. 1-8), but they considered themselves poor. This trend of admitting one's underprivileged status has been shown in research of small villages. These people believe they, and the majority of their communities, are poor.

"Development" is a common excuse the government uses to make changes. They claim development is the key to eliminating poverty. However, the reported number of poor people does not correlate to the degree of hardship present in reality. Many past and present governments have passed legislation on poverty-related issues. The suffering of the farmers in rural areas

has been mentioned over and over again. There was the project to fight poverty by the government of M.R. Kukrit Pramoj; the plan to create jobs in rural areas by General Prem Tinsulanonda's administration; the idea of populism introduced by Thaksin Shinawatra; and the philosophy of sufficient economy supported by the current administration under Abhisit Vejjajiva. (All of the mentioned governments can be regarded as "populist" by the general definition used in Thai society, but Thaksin's administration fits the intended meaning best.) Although the number of poor people is shown to be declining, the intensity of the government's battle against poverty has been on the rise. Development and poverty-related problems are still among the most critical issues in the country – especially in rural areas.

Because Thai government relies on the world market, "development" is often required to keep up with international communities. For a nation to achieve stability, it must have steady economic growth, support from other nations and domestic public order. People from underdeveloped rural areas with high poverty rates are likely to resist and disobey governmental instructions. Therefore, the authorities use "development" to justify their actions and gain control of those regions by:

1) Labeling villages as underdeveloped and impoverished peripherals . After that, the authorities can alter the structure of the communities to be compatible with the private sector. Using rules and regulations, the new-found resources are made available for the sake of "development" in two ways: (1) Convincing the villagers that working with private companies will increase their income and end poverty. This allows corporations to make profits from the rural resources. Establishment of regulations on agricultural products is an example. (2) Marking rural areas as underdeveloped and impoverished regions. Training programs are implemented to transform the so-called unproductive, untrained residents into industrial and service workers (at a low wage). Eventually, these workers will be able to meet the challenging urban demand.

2) Categorizing villages based on their standard of living (progressive, sufficient, and impoverished villages) and selecting local volunteers to work for the government. Some examples of the positions are the village health volunteers of the Ministry of Public Health, the agricultural accounting educators of the Cooperative Auditing Department, the distinguished farmers recognized by the Agricultural Land Reform Office, Thai wisdom teacher award winners from the Ministry of Education, village committee members and other administrative positions (e.g. village chief). These are put in place to make people feel a part of the administration, so that they are more likely to follow new regulations. The selected individuals are compensated by the government for passing along orders and making sure guidelines are successfully implemented.

The two methods mentioned above are ways to use governmental influence to manage rural areas. For many generations, this administrative structure will enable the government to control communities at the domestic level, regardless of how far the villages are from civilization. This is a power that is masked behind the idea of "development".

In conclusion, development discourse is a tool used to manage, control and organize the structure of authority in Thai rural communities in order to alter the rural lifestyle to fit within a capitalized economy. Despite the common belief to the contrary, the utilization of resources in underdeveloped areas to further our country's economy does not lead to improvements for, or foster civilization in, rural communities.

EDUCATION TO FIGHT POVERTY

by Rohit Lokray
Amnesty International Thailand Member

Some may argue that the relationship between poverty and education is quite a casual one. But, it has been proven in many developing regions of the world that education is in fact a determinant of economic status. A demographic region in poverty is typically characterized by a general lack of awareness and technical knowledge or skills. The problem of poverty can thus be addressed by provision of education to such a population which will in turn aid them out of their situation.

One of the causes of poverty is unemployment. Since, from all types of knowledge, technical knowledge and skills can be commercialized most easily, provision of such knowledge can bring about stable incomes for the poor and unemployed. Education can be provided to capable but unemployed and uneducated persons to help build them into skilled labourers. This in turn opens windows of opportunities for them to seek jobs in various industries. For instance, it can take around four months to train a person to operate a gas welding machine. Post such training, such a person can compete for jobs in many manufacturing plants. Once one enters this line of work, it brings up possibilities of further specialization and growth which in turn would result in better wages and higher job security prospects for the future.

General awareness can also contribute to the prevention of further people falling into poverty and is thus just as relevant when it comes to addressing the problem.

Awareness regarding spending money wisely can help protect people from losing their hard earned money. Such as the concept of self-sufficiency, propagated by His Majesty the King of Thailand in His Kingdom, has aided a vast number of people in the country. The concept teaches one how to spend wisely and not invest hard earned money into assets or things that have no real value. Additionally, awareness regarding government aids and services for such people can also prove to be beneficial. Such as micro loans offered by the Thai government's People's Bank which lends money to aid farmers to boost trade and stability. For all these reasons, education regarding general awareness topics is a crucial factor in the issue of poverty.

Skills required for globalization of workforce can also help families come out of poverty. Comparing the minimum yearly wages for labour in Myanmar, 402 USD, with that of Australia's, 20,014 USD, makes one imagine if only the labour in Myanmar could work on the same job in Australia, then it would benefit them by a whole lot. Unfortunately there are many barriers, and one of them is the language barrier. If underpaid labourers in Myanmar could be trained to speak fluent English so that they could seek jobs in other countries such as Australia, it would not only help the families in Myanmar but also the country as a whole since it would lead to an increase in foreign investment and domestic spending.

For all the reasons stated above, education and awareness can help fight poverty. Rural villagers can be trained in technical skills at minimal fees and can then be encouraged to take up various jobs. The government and other organizations must promote general awareness to the public through mass media or other means. Lastly, the government can invest on building skills in citizens of the country which can aid them in competing for better jobs around the world. These are a few methods which can help eradicate poverty.

However one cannot rely solely on the government for action. It is important for the citizens of each country to understand that they too can take action to help fix this problem. Article 26 of the Universal Declaration of Human Rights states that "everyone has the right to education", this right must be protected. Together mass action can be taken,if many volunteers group up to give up a few hours of their precious time each week, one can achieve great results. Lives can be changed for the better, families can grow out of poverty, children won't be left to sleep on empty stomachs and families will have better hopes for a better future.

Global organizations such as Amnesty International have movements worldwide protecting and fighting for human rights. As responsible citizens, we must acknowledge our duty towards the unfortunate. One can join AI as a member or volunteer to help contribute to creating a better world for tomorrow, today.

POOR PEOPLE OF PRAKATINAGAR

By Patporn Phoothong
Amnesty International Thailand Member
Photo: www.mayaknight07.exteen.com

I don't know if it's right to compare the poverty and discrimination I witnessed in Nepal to an onion – a multi-layered vegetable. Underneath all the layers and facets of poverty, there is always extreme hardship at the core.

Prakatinagar is a small village in Nawalparasi district, Lumpini province in the Western Torai of Nepal. Nawalparasi, east of India's Uttar, is about six hours away from Kathmandu by car. Prakatinagar village isn't too far from Narayagat, which is a major transportation hub in Torai. It is not a tourist destination, so the main income of the villagers comes from farming and industrial works.

I believe the soil is quite fertile here. All the vegetables I saw looked as healthy and content as vegetables can be. There were humongous cabbages, big fat lettuce heads coming out of the ground, yellow mustard flowers that filled the fields with their golden color. If you have been to Torai area of Nepal during the winter, you must have seen the stunning contrast between golden mustard fields and red brick houses. There were also green lettuces, string beans that had permanently attached themselves to a goat's fence, rice grains bathing in the sunlight, water buffalos happily munching away at their food and waiting for milking time, big and small tomatoes, and farm-fresh potatoes.

At first, I thought of Prakatinagar as a utopia. The villagers are farmers who grow their own rice and vegetables. They have their own livestock. Every household always has enough food. The market is lively during the day. Houses glow with electricity at night. When the morning comes, the women go out to get water from an outdoor faucet. A little later, when the sunlight shines through the morning fog, children with their backpacks walk to school in small groups.

It was only after I started making a map of the village, when I had to walk all over the village, that I saw the unseen truth hidden behind the big streets. Those areas with schools, community forests and good farming locations all belong to those in the higher caste, such as Brahman, and some ethnic groups (e.g. Newar and Thakuri). Along the border of the village, next to a dirt road, the lower caste resides.

No one in Prakatinagar talks openly about discrimination, not even the village officials. Yet I still spotted "low caste" in the village census. The caste system is so deeply rooted in their culture that it is ordinary to the locals. As an outsider, however, I see lower caste villagers living on a land covered with dust with no electricity or water supply. None of the families have hygienic toilets, so they use the nearby forest instead. And nothing is ever going to grow in the red, hard soil of the tiny bit of "farm land" they received from the village officials.

Time after time, I walked by this group of houses. I saw little kids playing in the dirt and their parents sitting around in their unlit houses. Not too far away, there was a general store with soda for sale. Ironically, Coca Cola is so easy to find in a place that is so far away from clean water.

"They are workers for whatever you want to hire them for", said my translator, who was also a student at a teaching college. When I asked about governmental aid, she simply shrugged. She was probably tired of my never-ending questions about discrimination by now. At least, I didn't have to ask if the kids go to school. You can see children of all ages walking around these wrecked houses during school days.

Okay, they are discriminated against economically. How about socially? I noticed one day during an activity with children in the village that there wasn't a single child from the lower caste. When I asked about it, the answer was a simple, "they don't come". During the night of Depawali (the festival of lights), none of the children groups sing songs or dance to lower caste villagers. It might be that the distance is too long, or that those poor people can't give them anything in return. Deep down, they also know that it is bad luck to accept something from a lower caste.

People might say that discrimination and poverty are a part of fate. However, to an outsider like me, they are human rights violations. As long as these violations continue, the so-called "lower caste" people will never get anywhere. The same poverty and discrimination will be with them for many more generations to come.

Notes

Here is a brief summary of the caste system in Nepal:

Brahman*, Chetri*, Thakuri*
Magar**, Gurung**, Tamang**
Damai***, Kami***, Sarki***
Newar**
Tharu**, Bhote**
Kumal***, Musulman***

* = higher caste
** = ethnic groups. Magar, Gurung, Tamang, Tharu and Bhote are considered lower caste. Newar is in the higher caste, but is still lower than Brahman, Chetri, and Thakuri.
**= untouchable

POVERTY: AN ILL-FATED OR A MAN-MADE REALITY?

By Sutharee Wannasiri, Campaign Coordinator of AI Thailand
and Sirada Khemanitthathai, AI Thailand Volunteer
Photo: Assembly of the poor submitted recommendation to the government on 16 Feb 2009

On one fine evening, I met and discussed with Mr. Baramee Chaiyarat, a well-known social activist who has long been working for his fellow brothers whose rights are deprived. He has played a supportive role for "the Assembly of the Poor," the powerful network of grass-roots movement in Thailand. The key element of the movement is the network-building, collaborative working, and the unity of ordinary poor people.

What is your definition of poverty?

Baramee: Poverty could mean **"the structural poverty"** which we addressed earlier in the 2000 Pak Mun Declaration. I am specifically talking about the Poor who are deprived of power, equal opportunity, and fundamental rights. The state of people living with little money has existed long time earlier; however, they had been living in that condition with dignity, with the ability to manage their community resources. After the imposition of state development projects to the rural communities, they are forced into poverty. The people have lost power, opportunity, basic rights and the ability to

manage their community natural resources. The lack of material possession is only a symptom of the decease not a cause. Structural poverty, lack of power, lack of opportunity and lack of rights are exactly original roots of the problem.

How poverty involved with human rights?

Baramee: Of course!! **"Wherever there is poverty, where there are human rights violations"** for example, those who have been living in the forest for many long times without legal rights to land ownership. Then those areas are announced as preserved forests and national parks and those who live there are accused of encroaching on forests. This act forces them to lose their power and opportunity since they cannot get any title documents due to the unilateral decision of government. They also have no chance to determine which areas are agricultural or national park areas, while the government always finds the way of eviction and developmental restriction. Power in natural resources management is taken away, reflecting a violation because their lives depend on these resources. When the forests are not accessible, they are pushed to buy some food, but without enough money they get into debt. Poverty, therefore, is only a symptom of the problem.

Poverty is profoundly related to "power" in our society, so how can we solve this problem?

Baramee: The poor must be empowered to make all become equal without privilege and several standards. The problems have to be solved in many ways by true distribution of power to community for their own management and decision; otherwise it is fundamentally a human rights' violation. Government should not regulate everything, but should give more chances and support them to become owner of community.

However, some elites usually think it is impossible that local people who are illiterate can participate in decision-making. and

Baramee: Everyone, including government, does not know everything. **How can a district officer or doctor offer assistance about farming or fishing rather than farmer and fisherman?** No one knows everything, so brainstorming among varied group of people are very important. The ideas and attitudes must be changed by believing that people are the owner of country and government officers are just supporters and servants, not lords.

Why it is necessary for students to support the poor access to fundamental rights?

Baramee: The poor lack of educational opportunity to study in university or high-quality school. The educational quality is so much different between in urban and rural areas. Government has invested enormously in school and university, but its budget comes from exploitation against rural people or the poor to construct and support many education building. **All students should realize themselves that they can grow up by gaining an advantage over the others and have more opportunities than the poor. Therefore, students should be in service of the poor whose resources and opportunities have been taken away.**

Once the conversation had ended, I recalled the speech of Nelson Mandela, the first president of South Africa. The speech was given at Trafalgar Square, London in 2005.

"But in this new century, millions of people in the world's poorest countries remain imprisoned, enslaved, and in chains. They are trapped in the prison of poverty. It is time to set them free. **Like slavery and apartheid, poverty is not natural. It is man-made and can be overcome and eradicated by the actions of human beings."** To fight against poverty is not a charity or a social work, but a process of refusing the injustice which many people are confronting to assure that all have rights to live with dignity and freedom.

WIRE Says

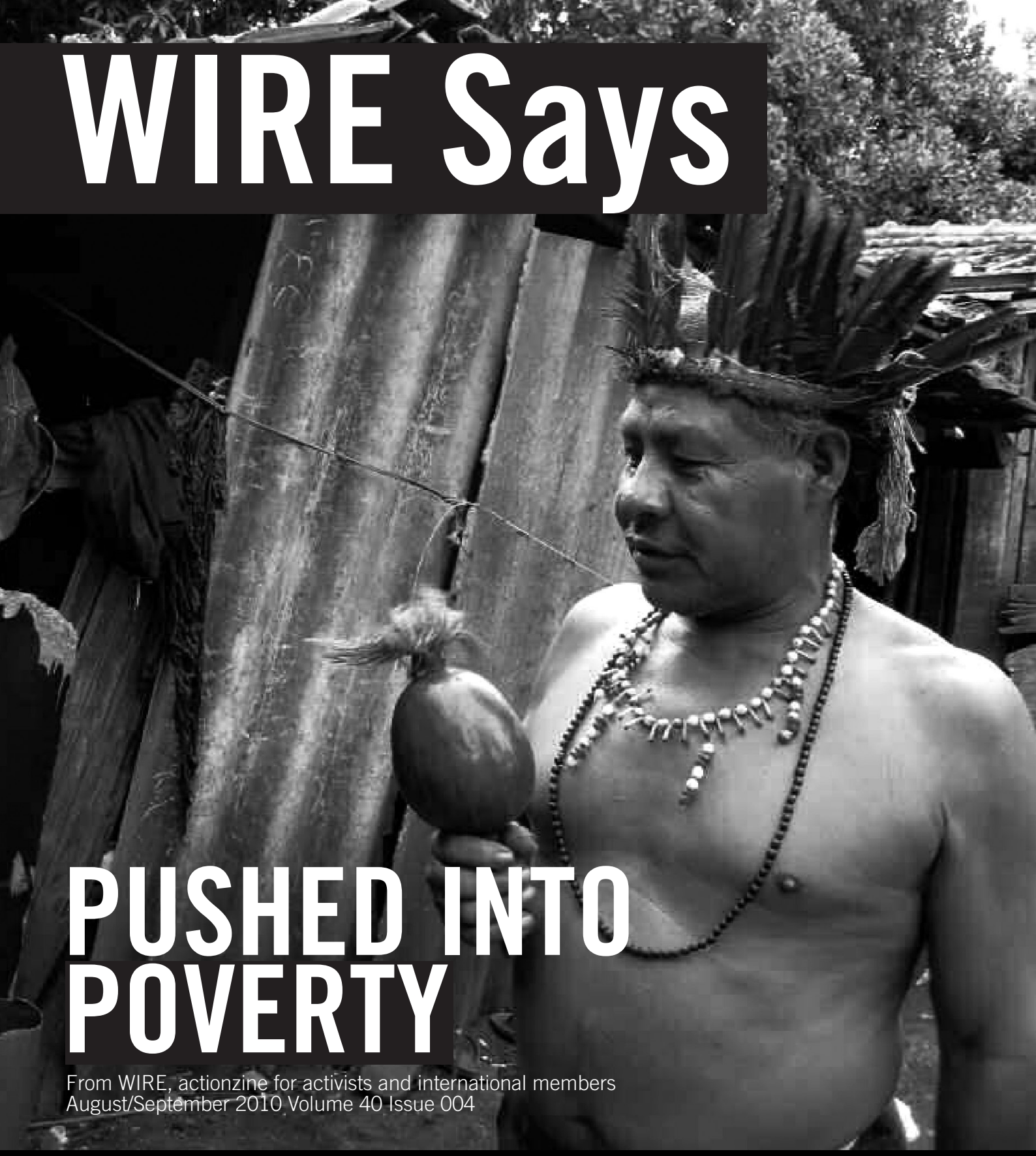

PUSHED INTO POVERTY

From WIRE, actionzine for activists and international members
August/September 2010 Volume 40 Issue 004

The indigenous guarani-kaiowÁ PeoPle are Paying a high Price for BraZil's economic growth. it is costing them their lands, their rights and their culture.

Thirty-three Guarani-Kaiowá families of the Laranjeira Ñanderu community, including around 85 children, are living by the side of the B-169 highway in Brazil's Mato Grosso do Sul state, at the edge of their traditional lands. The families are refusing to leave despite threats from armed security guards, hired by the landowner. They have no running water or adequate shelter, the area is frequently flooded and their camp is teeming with insects and leeches.

The community was evicted on 9 September 2009 from the traditional lands they had reoccupied in 2007. The Federal Police, which oversaw the eviction, told the landowner that the community would return to collect their remaining belongings, including the straw roofs that they needed to rebuild their shacks. The landowner, however, burned the families' houses and all their belongings. Without the straw roofs, the community are now living in shacks covered with sheets of black plastic, in temperatures of more than 30°C. They are now threatened once more with eviction from the highway agency.

Brazil is home to more than 700,000 Indigenous People, including the majority of the world's uncontacted tribes; more than 200 Indigenous groups, speaking over 180 different languages. Traditional lands are of central importance to their identity and their social, cultural and economic wellbeing – a fact acknowledged by the government-coined term "Indian is Land". Yet for hundreds of years, Indigenous People in Brazil have been driven from their lands – a process that continues to this day. The consequences are devastating. Without their lands, Indigenous communities have been pushed into a life of poverty. Many have become easy targets for discrimination, exploitation and violence.

That so many Indigenous cultures and ways of life have resisted centuries of such abuse of rights is a testament to their capacity for survival. Since the 1990s, the growth of autonomous Indigenous organizations has enabled Indigenous Peoples to become protagonists in their struggle at the local, regional, national and international level in new and dynamic ways.

Pockets of Poverty

Although Brazil has become a major world economy in the last three decades, the country's economic growth and new-found wealth has bypassed millions of people living in poverty. Nowhere are the disparities more apparent than among the country's Indigenous Peoples. According to official figures, over a third of Indigenous People in Brazil live in extreme poverty.

The Guarani-Kaiowá and the Nhandeva are by far the largest Indigenous groups living in Mato Grosso do Sul state. The south of the state is home to some of the poorest and most densely populated Indigenous areas of the country. Impoverished rural communities are surrounded by large cattle ranches, soya and sugarcane plantations. While in overcrowded urban reservations malnutrition and illness thrive.

According to the 2009 report on Brazil by the UN Special Rapporteur on the situation of human rights and fundamental freedoms of indigenous people, Mato Grosso do Sul "has the highest rate of indigenous children's death due to precarious conditions of health, access to water and food, related to lack of lands."

FUNTAINMENT

Amnesty International Acronym

English Acronym	ENGLISH
A4A	Art For Amnesty
AF	Action File
AFR	Africa Program
AGM	Annual General Meeting
AI	Amnesty International
AIDOC	Amnesty International Documentation
AIR	Amnesty International Report
AMR	Americas Program
APB	Action Planning Bulletin
ARABAI	Amnesty International Arabic Publishing
ASA	Asia Program
BERN	Business and Economic Relationship
CAP	Country Action Programs
CAT	Campaign against Torture
CDEOP	Cultural Diversity and Equal Opportunities Policy
CFDF	Chairs and Directors Forum
CF	Chairs Forum
CFSC	Chairs Forum Steering Committee
CID	Cruel, inhuman or degrading treatment
CP	Campaign Program
CP or cp	Civil and Political
CPA	Comprehensive Action Plan
CRW	Country Research Work
CSI	Critical Strategic Initiatives

SLUMDOG MILLIONAIRE
(DANNY BOYLE)

Poverty is one of the world's biggest problems. Many organizations are trying to solve the problem, especially in developing countries and the Third World countries where there are millions of people pushed to poverty and hunger, and they have to fight to the last for the basic needs.

Slumdog Millionaire shows an uneducated boy from a Muslim slum in Mumbai, India who becomes prominent in the country due to his unexpected talent of answering the absolutely complicated questionnaires of game show "Millionaire". Until just before the last question, he is in jail suspected of 'cheating' because there is no one, even a doctor, lawyer or any other honored occupations, who can pass through the questionnaires. So, it is impossible that the Muslim boy, who is only a coffee waiter at call

FILM PARTY

By Chayanin Tiangpitayagorn
Amnesty International Thailand Member

centre, has talent and knowledge enough to win these absolutely difficult questions.

This movie seems like an originally Indian movie (and also modified from a novel by a famous Indian writer, Vikas Swarup), but it is truly and English movie, directed by Danny Boyle. He is an extraordinary English director who modified the novel to become a profoundly impressive story of one boy who has been fighting poverty. And this movie also has a little drop of romantic odour , "True love never dies", that all audiences deeply appreciated.

Although the movie is doubt as heard immensely about its attitude that it reflects the white people's eyesight looking down the Third World (in this case, it means India which is attempting to show its potential in world stage) by beholding the difference as unusual, dirty or pitiful thing. Nevertheless, we cannot deny that there are many poor people fighting poverty and whoever raises this issue, it should be mentioned as a very true story, even though it is sometimes mentioned as heroic or overly-optimistic story.

WENDY & LUCY
(KELLY REICHARDT)

Poverty is not reserved only for the Third World, you can be pushed to poverty although you were born in the world's most developed country if you are as unlucky as 'Wendy' an American girl.

She lives alone with 'Lucy', a female dog which is her only best friend. Wendy has saved enought money to buy a tumbledown car, and she started to travel, depending her life on fortune, to begin her new life in Alaska because there are canned fish factories. Her life becomes worse immediately during the long-distanced journey since her car breaks down and she is also charged for stealing at mini mart because she wants to feed Lucy. (And she is condemned "if you have no money to feed your dog, so it is no need to look after it.") To clear all the problems. Wendy spends so much time and has to pay all the money in her life for the fine of the lawsuit and for dragging her car to the garage. Moreover, her dog disappeared unmarkedly.

Wendy is not only 'unfortunate', but she is under the condition that she cannot solve the problems due to the social regulations written by ignoring this kind of people and press her

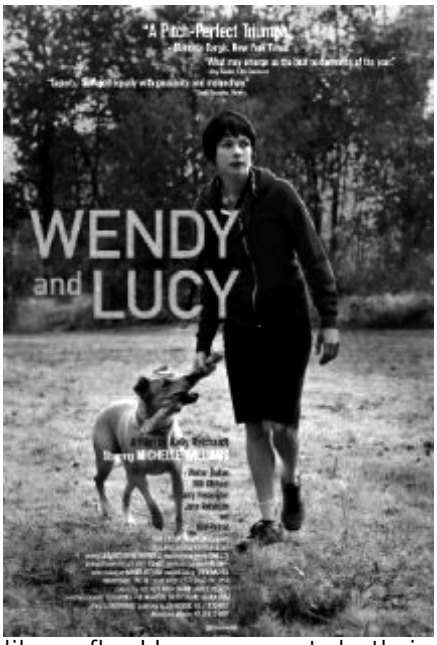

like a fly. Her payment, both in repairing her car and for paying the fine for not reporting to the court, is wasted. She cannot find any jobs to earn money because she has no address and telephone number. (She is just a traveler, why she should have?) She also fail to contact any government sectors.

This movie shows the most painful and darkest side of poverty which taken place not due to the individual laziness, but due to the system that excludes some people from the advantages and pushing them to become the poor. The poverty deeply hurt their throughout life more than one's imagine.

WORD SEARCH

Solve the crossword below! You'll find article 1 of Universal human rights Declaration hidden in this crossword. It's one of the thirty rights that every human being has!

G X T S G R E A S O N C B F G S W I O L
Y A N D F S Z R H F C V O D Y J I P P O
F L M N F Z D G R J G S R I G H T S F T
D L H H U M A N G F J S J K L L H D C H
G J K L M N F R A N D T H S I L D O N E
H C G H J X S V N G R Y U I K X Z A W R
A O B N M S P I R I T H A J A R E X Q N
D N T B Y N J C D R Y J K K C H X D H I
F S M O S B R O T H E R H O O D Q T I N
H C G R H E T H R S G Y U I O Q P H K C
N I B N N I G Q T G T Y L K Q M Q E V N
C E R E S N E F R H J D I G N I T Y D A
D N R F E G D Q G S B Q G H N J Q F E R
R C Q T H S H O U L D M N C D D Y I T E
U E C F G H M P L X K I N T T R Q B H D
U H G R G G H O B A N M S E T Y U I H F
K D T E Y U I F O C P E N D O W E D J H
C W F E Q U A L F T F H G J S E T Y D G
U S R G H M N L C V C T D V Y N O P Z N
A N D T R W D C V B N G T O W A R D S M

Hint: Article 1 of Universal Human Rights Declaration

"All human beings are born free and equal in dignity and rights.
They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood."

SHOP SHARE CHANGE

MINDFULLY SELECTIVE ENVIRONMENTALLY FRIENDLYLABOR JUSTICE

Amnesty International Thailand would like to invite you to join our Shop Share Change network. We will publicize participating products both on our website and at our activity sites. We will also display products at the Amnesty International Thailand Club(next to our office and will be launched next year). Please consider becoming a part of this special project to offer unique pricing and/or discounts to the members of Amnesty International Thailand.

SHOP SHARE CHANGE is Network Group who aware of Environment, Labor, Health and Society

Shop Share Change propose

1. Constructing cooperation network among producers, consumers and non-profit organizations whose works are based on an awareness of labor, environment, health and society

2. Consumers are able to comfortably buy products which display an awareness of health, labor and the environment with fair prices.

3. Producers who have an awareness of justice, environment and health are able to have more chances to market their products.

Product Label "Awareness"

The Label "Awareness" is a badge attached with the product to remark that it is produced with "awareness of labor, environment and health"
Therefore, buying the products with "Awareness" will be a part of helping other people and our world. The prices of these products may be little higher than normal.

The principle of our trade

1. It is the "Social Action" besides the complementary donation by supporting the products produced from the organizations which are aware of justice, environment and health to let them survive sustainably and honorably.

2. Producing process must be friendly for producers and labors who should receive fair earnings to respond the necessities of today's socio-economy and environment, and also enhance their standard living in the future.

3. To help inferior producers be able to reach the market. We emphasize local production and support value of local products which can make community gain more advantage by shortening the trade chain. Producers can sell the products with higher price than general price mechanism.

4. To create and campaign for an awareness to consumers and by linking producers with the consumers that make consumer acknowledge the social justice and the way of taking action to justice.

For producers

You can contact us to join this network and accept the following principles.

- Labor justice
- Environmental awareness
- Health care

For consumers

When you are Amnesty International Thailand members you will be shop share change members automatically, members will receive information and discount of the network's products (bass on term of discount of each products). The information about network products will be sent to you again!

PS. Amnesty International Thailand Members Card will be reaching you by next year.

MEMBERSHIP CORNER

The category(Subject) of weekly email sends to members

- AI Press Release or AI News Release is an e-mail sent out statements; press release, news release from Amnesty International then AI Thailand will send out for translation and send to members then
- AI Thailand Update is an e-mail sent out for updated of AI Thailand office
- AI Thailand Invite is an email sent out for public relations and event invitations of Amnesty International Thailand's activity
- FW mail is a forward email from other organization (workshop, training, seminar etc.) And members need to contact directly to the organization by themselves if you are interested in the activities of the organization and AI Thailand will give you only the reference letter that you are members of AI Th.
- FW news an e-mail about news of human rights from other sources. This indicates they did not represent the standpoint of AI.

Activities for members

- Light up Night (the night of Human Rights), open area with band members and other interested parties to talk. Discussion or other activities. Related and linked to human rights issues and situations in society. And to work together to find solutions and ways to solve the problem.
-Human Rights Film "Film Party by Amnesty International Thailand" in collaboration with partners such as educational institutions, cultural centers and art institutions between countries. Screenings will be held the movie rights from Thailand itself. And movies from various countries. As well as films that reflect or criticism. To provide members and other interested parties are aware of the situation and living in various lands. With Han's Nest Am. Firmly believe that Getting to know life is the same or different. Will lead to the getting to know. Understanding and self-respect. Mankind and the environment.
-Human Rights Trip is open to members and those interested in learning principles, such as knowledge of human rights through the life of the people and communities (e.g., traditional fishing communities, communities in historic areas, and ethnic communities). Members and other interested parties wishing to experience real situations and share their learning with the community to lead to understanding the situation and be a part in the campaign to claim back their community.

Members can see what update in AI Thailand activities at www.amnesty.or.th, Amnesty International Thailand fan page at www.facebook.com

SNAP SHOTS

เก็บตกภาพกิจกรรม เดือนกันยายน-ตุลาคม 2553

Death
is not
Justice
Join US for a
death-penalty
free world
POST

Breaking the Silence: Burma's in Barb

HUMAN RIGHTS
=
LESS POVERTY
USE YOUR VOICE

DROP-OUT
SCHOOL GIRL
MENTALLY
CHALLENGED